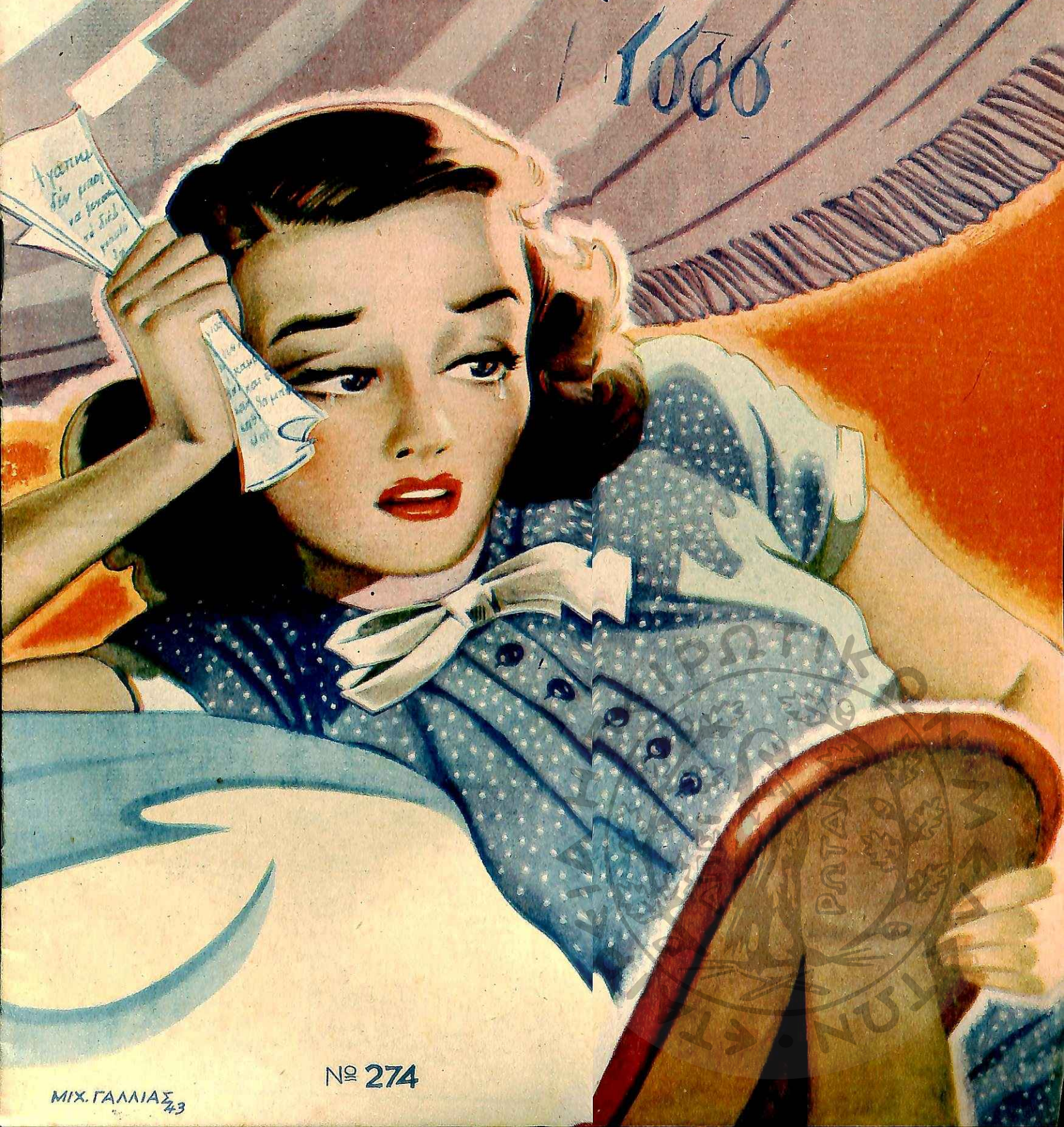

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 274

ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
43

ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
Η ζωή μας είναι θέατρο

Η ψυχάλα και το πεπόνι

(Σούρουπο του Σεπτεμβρίου, μάλλον φθινοπωρινό, μάλλον σκοτεινό, μάλλον συννεφιασμένο. Παρ'όλο που πλησιάζει η νύχτα, στο σαλόνάκι δεν είναι αναμμένο το φως. Σε δύο αντικρινές πολυθρόνες, Έκεινος κι Έκείνη τελειώνουν τα τσιγάρα τους).

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, με άρκτη μελαγχολία). — Και να συλλογίζεσαι κανείς ότι άλλοτε αγαπιόμαστε, είμαστε ετυχιώμενοι, τρυφεροί, χαρούμενοι.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πώς σόδρθε; ΕΚΕΙΝΗ. — Τι θα πει πώς σόδρθε? Δεν είν' αλήθεια.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ναι, ίσως... Πώς έφθκε όμως να το διαπιστώσεις έτσι, σ'α καλά καθούμνα;

ΕΚΕΙΝΗ. — Δεν ξέρω... Απόψε μου φανόταν ένα γύρω ξέρα και κτρινησμένα, σαν πεθαμένα φύλλα.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Το φθινόπωρο σ'έμπράζει.

ΕΚΕΙΝΗ. — Δηλαδή, καταντών να με βγάλης και νευροσπαστική. Τι θα πει το φθινόπωρο; Τι φταίει το φθινόπωρο στη σημερινή αίσθηματική κατάντια μας;... Άγαστι. μαστε το ίδιο όπως άλλοτε; Για θυμήσου...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πρώτος Θεού, όχι να θυμηθώ! 'Η ανάμνησις είναι η φυμωτίσις της ψυχής... Μπροστά, πάντα μπροστά να κυττάς! Ποτέ πίσω... Πίσω βρίσκονται κρυμμένες όλες οι 'Ερινύες του παρελθόντος, έτοιμες να κατασπαράξουν χωρίς οίκτο την ψυχή...

ΕΚΕΙΝΗ. — Αφού όμως στο παρελθόν είνε κρυμμένες όλες οι όμορφιες της ζωής μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θα μου επιτρέψης να σου πω ότι αυτό που λές είναι κουτό.

ΕΚΕΙΝΗ. — Στο επίτρεπο.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ευχαριστώ. Και είνε κουτό, γιατί το παρελθόν είνε κι' αυτό σχετικό, όπως τα περισσότερα πράγματα στον κόσμο. Πώς δημιουργείται το παρελθόν; Απ' το παρόν, που γερνάει λιγάκι... Το 'χτες είνε το Σήμερα, λιγάκι ηλικιωμένο...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τι είν' αυτό που λές;...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — 'Η αλήθεια γυμνή,

μ'όλη την άποψη ήγρσσία που κινδυνεύει να την πουνταση... Λες ότι στο παρελθόν είνε κρυμμένες όλες οι όμορφιες της ζωής μας.

ΕΚΕΙΝΗ. — Μάλιστα, το λέω κι' έπιμένο.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θα σου άξιζε να σου άπαντήσω με το μονολεκτικό «Επιμένετε!» του Κουσουλόκου, αλλά προτιμώ να το συζητήσουμε. Λοιπόν, το σημερινό μας παρόν, δε θάβει το παρελθόν μας; Έρα από πέντε, δέκα, είκοσι χρόνια;

ΕΚΕΙΝΗ. — Θάβει. 'Υστερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δεν έχει ύστερα. 'Αντιγράφω τα λόγια σου: Στο παρελθόν είνε κρυμμένες όλες οι όμορφιες της ζωής...

ΕΚΕΙΝΗ. — 'Υστερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — 'Αν πής, λοιπόν, την ίδια φράση, ύστερ' από πέντε, δέκα, είκοσι χρόνια, το παρελθόν σου, αυτό που θα νοσταλγής με τόση μανία, τότε θίνα;

ΕΚΕΙΝΗ. — Αυτό το ίδιο το σημερινό παρόν σου, που το βρίσκεις τόσο άρουνσιο και φοβερό.

ΕΚΕΙΝΗ. — Με ζάλισης... Τι θες να πής μ' όλες αυτές τις σοφιστίες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δυσ πράγματα: Πρώτον, ότι ο άνθρωπος είνε λίγο γυναικία του Λώτ. Τού άρέσει να γυρίζει πίσω, είτε από περιέργεια, είτε από θλασκία, έστω κι' αν κινδυνεύει να μεταβληθώ σε υψηλή αλάτος... Δεύτερον, ότι η ψυχική διάθεσις είνε που δημιουργεί όλες τις άνομαλίες, που λέγονται μελαγχολία, νοσταλγία, σπλην... Και την ψυχική διάθεσις την δημιουργούν έσωτερικά κι' έξω ερικά αίτια, σωματικά απ' τη μία μεριά, μετεωρολογικά απ' την άλλη. Νά πούμε, μπορείς ώραιότατα να μελαγχολήσης, όταν φιλοχολήσθ στην 'Εκκληή, ή όταν φας δύο φέτες πεπόνι.

ΕΚΕΙΝΗ. — Πεπόνι;...!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μάλιστα, πεπόνι... 'Η δυσπεψία φέρνει τα ίδια ψυχικά αποτελέσματα με το πρώτο ψιλόδροχο του Σεπτεμβρίου...

ΕΚΕΙΝΗ. — Δηλαδή, άν ότσίμε ήταν άνοϊεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θα ήσουν ευδιάθετη, φυσικά, έλαφριά, έξεκούραστη... Το συμπεθητικό σου σύστημα θα έβριόκτανε σε τέλεια ήρε-

μία, και θάβλεπες τη ζωή μεσ' από ένα κόκκινο γυαλί... Είνε όμως φθινόπωρο, έλέπεις... Το συμπεθητικό άναστατώνεται, το πνευμονογαστρικό το άκολουθεί ή ποταχτικά ή ψυχ ή βρίσκειται σε άναβρασμό... Από κει ή νοσταλγία σου, και το παρελθόν, και τα τέτοια...

ΕΚΕΙΝΗ. — Όπως άν είχα φάη δυό φέτες πεπόνι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — 'Ακριβώς. Όλος ο ανθρώπινος οργανισμός πρέπει να έβριόκεται σε τέλεια κι' άπόλυτη ισορροπία, γιά ν' άκολουθή όάν ώραιό αποτέλεσμα ή ευείζια του σώματος που φέρνει και την ευείζια της ψυχής. Νά, ένα παιδί δεκαέξη χρόνων, που δεν περνάει σε ύψος ή ένα κι' έξηναπέντε, σπάνια παθαίνει θυμωτίσι. 'Αν περάσθ το ένα κι' έξηναπέντε, διαταράξη δηλαδή την ισορροπία του ύψους του πούχει κανονίσει ή φύσις σά σοφός κι' άδέκαστος ρυθμιστής, παθαίνει πρόωρη ανάπτυξη, άδενόπθεια, πολλές φορές καλαπύουσα και πεθαίνει. Τα λευκά και τα έρυθρά αιμόσφαιρία πρέπει να έβριόκνται σε ώρισμένη, σχεδόν μαθηματικά, αναλογία μεσ' στο αίμα του ανθρώπου.

Η αύθις των λευκών αιμοσφαιρίων προκαλεί λευχαιμία ή αύθις των έρυθρών έρυθραιμία, ή νόσος του Βακέ... Το ίδιο συμβαίνει με την πείσι του αίματος: κινδύνος είνε κι' όταν το μαγόμετρο άνέβη πάνω απ' το είκοσι, κι' όταν κατέβη κάτω απ' το δέκα... Το ίδιο κι' όταν το θερμόμετρο κατέβη κάτω απ' τους τριάντα ή άναέξη βαθμούς, κι' όταν άνέβη πάνω απ' το τριάνταπέντε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Σιγά! Μιλάς σά θύελλο, και μούφερες το ίδιο αποτέλεσμα: Με ζάλισης, με πονοκεφάλους, μ' άρρώστιας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έχεις δίκιο, έγώ φ'αίω... Διαταράξα την ισορροπία της αμαθείας σου και γι' αυτό βέλω έζωλο!

ΕΚΕΙΝΗ. — Τώρα μου φαίνεται πως με έρίξεις, αλλά δεν είμαι σίγουρη... τόσο μ' έχεις ζάλισι.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Νά είσαι σίγουρη γιά το αντίθετο; Σ' άγατώ... (Τη φιλάει).

Το φιλι δημιουργεί την έρωτική ισορροπία του Σ'ήμπαπ. τος!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Έξεδότησαν και πωλούνται παν. τοι τα δυό νέα τραγουδάκια του έλκλεκτου συνεργάτου του «Θησαι. ρου» και συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαί. ρουλου «Μη μ' άγασας» (Βάλε) και «Σβύσε φεγγάρι» (Καναζή. τος).

Γνωρίζετε ότι

Είκοσι πέντε εκατομμύρια σκίνοροι φονεύονται κάθε χρόνο στη Ρωσία γιά το πολύτιμο δέρμα τους;

Τό αίμα του ανθρώπου κυκλοφορεί με ταχύτητα 10 χιλιομέτρων την ώρα;

Ένα αντίτυπο των διηγημάτων του Βοκκακίου, έκδόσεως 1471 έπωλήθη προπολεμικώς αντί 2360 λιρών;

Ο μισθός του Έλληνος πρωθυπουργού πριν 80 χρόνια ήταν 1200 δραχμές μηνιαίως. Ο ύπουργός έπαίρνε 800 δρχ. Κι' ο στρατηγός 1000 το μήνα. Κι' όμως την έποχή εκείνη δέναν τα σκαλιά με τα λουκάνικα;

Στη Γαλλία υπήρχε νόμος σ'α παλιά χρόνια που άπηγόρευε στους ύπηρέτες να φορούν ρούχα από βελούδο;

Όλες τις γλώσσες που ήξερε ο αρχαιολόγος Σλήμαν τις μάθαμε προλαμείνων ύπηρέτες που μιλούσαν τη γλώσσα που ήθελε να μάθη;

Ο Ιησ

35°

Ο Νταγκιέρ χαμογέλασε άπαισία και ψιθύρισε:

— «Ω! αβριο, αβριο θα είναι πολύ άργα, ίσως. Τις είδε τι θα συμβεί ως αβριο.

Όταν ο Μπωφόρ έφυγε, ο Νταγκιέρ μπήκε στο γραφείο του, έφαγε λίγο και έβριξε ό,τι ζητούσε.

Σ' ένα έπιπλο κάθισαν αλλη τη θήκη του ήταν το περίσπρω του Μπωφόρ.

Το πήρε, αφού έθεβατώθηκε ότι ήταν γεμάτο και το έκρυψε στην τσέπη του.

B

Ο Μπωφόρ χαρούμενος, παρ' ότι θα μονομαχούσε και θα κινδύνευε σοβαρώς, βίηκε να πάη σ' αυτό. Παλλάγκας, Βιάζονταν να δ' τον Βαλόν και να του διηγηθ' τα της ζωής του.

Όταν έφτασε στο κ. Παρλαγκά ο Βαλόν δεν είχε πεί ακόμα και τον περίμενε άνυπόμονα. Μόλις τέλος τον είδε να μπαίνει—ο κ. Παρλαγκά έβρισκόνταν αυτή τη στιγμή στο γραφείο του—τόν ρώτησε:

— Κύριε Βαλόν, σ'ας βλέπω λυπημένο. Ποιά είναι η ατία;

— Η προσέχης αναχώρησις του Ροζέρτου με λυπει, το μολογώ πολύ.

— Αν τον έμποδίζα από το ταξείδι του, τι θα λέγατε;

— Σεις! Άδύνατον. Όσες συμβουλές κι' αν του έδωσα, δεν βέλησε ν' ακούσθ. Πώς λοιπόν θα πετύχετε σεις εκεί που εγώ απέτυχα;

— Τις οίδε;

— Έξηγηθείτε μου, κύριε Μπωφόρ.

— Ο γυιός σας φεύγει γιατί δεν θέλουν να του δώσουν ως σύζυγο την κόρη της Μαρκελίνας. Δεν είν' έτσι;

— Ναι, γιατί η κυρία Λαγκάν άρνείται κατηγορηματικά.

— Υπάρχουν έμποδια σ' αυτό το γάμο, θέαται.

— Μάλιστα. Το ένα έμποδιο προέρχεται από τη Μαρκελίνα. Η είνε το μυστήριο του παρελθόντος της κ. Λαγκάν, το όποιον πολύ επιθυμούσα να μάθω.

— Σας πληροφορώ λοιπόν ότι το πρώτο έμποδιο δεν υπάρχει πιά. Έδωσε λοιπόν τη συγκατάθεσι της; Σοφία; Και ποιος έμεσολάβησε ώστε να δεχθ' η Μαρκελίνα;

— Μόνη της, δέχτηκε. Κανείς δεν της μίλησε...

— Και το μυστήριο του παρελθόντος της άτυχής αυτής γυναί.

— Ακριβώς. Αυτό θα το διαφωτίσω εγώ.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε ο συμβολαιογράφος κ. Παρλαγκά να έρχεται προς την αίθουσα. Ο Μπωφόρ μόλις πρόσθεσε να π' στον Βαλόν:

— Είνε μεγάλη ιστορία αυτή που θα σου διηγηθώ.

— Είμαι περίεργος να τη μάθω. Αβριο, αν θέλετε, θα δώσω με ραντεβού και θα σ'ας μιλήσω σχετικώς.

— Γιατί αβριο; Βιάζομαι τόσο πολύ όταν πρόκειται για την εύτυχία του παιδιού μου.

— Και τι πρέπει να γίνη;

— Άπλουστα. Θα με συνοδεύσετε στην έπαυλή μου το θράδυ

Η Μαρκελίνα έφερε φεύτικο δ'νομα...

— Και ποιά είνε το αληθινό της όνομα; Το γνωρίζετε; Πέστε μου σ'ας παρακαλώ, γιατί είμαι πολύ περιεργός.

— Ο σύζυγος της Μαρκελίνα έγεται Πέτρος Μπωφόρ.

Ο Βαλόν τόσο πολύ ταραχτήκ' ώστε έσφιξε άπότομα τα χαλινάρια που κρατούσε κι' έκανε τ' άλογα να σηκωθούν στα πιανά τους πόδια.

— Σεις! είπε με πνιγμένη φωνή. Σεις:

— Μάλιστα. Η Μαρκελίνα είνε σύζυγός μου. Θα μου π'ητε, και δικαιολογημένα θέαται, γιατί περιμένα ως σήμερα να σ'ας το κάνω γνωστό αυτό. Και σ'ας άπαντά. Γιατί άγνωστα ότι η Μαρκελίνα Λαγκάν ήταν η γυναίκα μου...

Ο Βαλόν τόν κούταξε με ύφο άνθρωπου που τα είχε κυριολεκτικώς χαμένα. Το φανόνταν πως όρισμένως ο φίλος του είχε τρελλάθ.

Ο Μπωφόρ κατάλαβε τη σκέψη του και κούνησε λυπημένα το κεφάλι του.

— Δεν είμαι τρελλός, είπε... Πρέπει να με πιστέψετε. Και θα με πιστέψετε όταν συνεχίσω τη διήγησί μου.

Το άμάξι έφθασε στο δάσος. Γύρω άπλωνόνταν θαύο σκοτάδι. Σιωπή κι' έρημιά.

Ο Βαλόν γύρισε στο Μπωφόρ και του είπε:

— Αν ήξεραν ότι έχω μαζί μου ένα τόσο μεγάλο ποσό, εδώ στο δάσος που είμαστε, μέσα στο σκοτάδι και την έρημια θα με λήστευαν άπόψε, φθάνοντας μέχρις εγκλήματος.

Είχαν φθάσει σ' ένα μέρος του δάσους που λέγεται το 'Έλος τών 'Ελάφων, και το όποιον ήταν γεμάτο από θάμνους κι' από λιμναζόντα νερά. Στο μέρος αυτό άκούγεται πολλές φορές τις φεγγαρολουμένους νύχτες το ντουφέκι του κυνηγού. 'Εδώ όπ'ηρχε κι' ένα άμυμάρχειο άπ' το όποιον προμηθεύονταν άμμο φορητά άμάξια που είχαν χαράξει στους δρόμους θαθείς λάκκους άπ' το θάρος τους.

Λυδ— τρεις φορές ο Μπωφόρ γύρισε άπότομα στο Βαλόν, ο όποιος

Είμαι βέβαιος αυτή τη φορά πως άκούσα κ'εί, είπε Είνε άν' θρώπος. Μας παρακολουθούν. Κρύφτηκε εκεί μπροστά μας, στους θάμνους!

— Καλά, θα είνε ίσως κανένας κυνηγός, άπάντησε ο Βαλόν. 'Ασ'όσο θα έχω το νοί μου, κι' αν μάς ρέξουν θ' άπαντήσω άμέσως με το πιστόλι μου. Είμαι πολύ καλός σκοπευτής. 'Α!...

Μία λάμψης άστράψε μπρός τους κι' ένας πυροβολισμός άνήχησε. 'Ο Βαλόν άντεροβόλησε άέως. Δεύτερος πυροβολισμός θρόνησε έμπρός τους κι' άμέσως κατόπιν τρίτος.

— Τους άθλιους! φώναξε ο Βαλόν με πνιγμένη φωνή, φέρνοντας το χέρι του στο στήθος του.

— Μήπως χτυπήθηκε; ρώτησε άνήσυχος ο Μπωφόρ.

Ο Βαλόν δεν άπάντησε. 'Εξαφνα κλονίστηκε...

— Βοήθεια! φώναζε, βοήθεια! Πνίγομαι, πεθαίνω!...

— Θεέ μου!

— Μπωφόρ! Μπωφόρ!

Ο Μπωφόρ παράτησε τα ήνια, άφ'ησε τ' άλογα να τρέχουν με καλπασμό κι' άκούμπησε τόν Βαλόν στα γόνατά του.

— Πληγώθηκε; τόν ρώτησε.

Ο Βαλόν θέλησε να π'η κάτι, άνοιξε το στόμα του για να άναπνεύσ' κι' έξαφνα τινάχτηκε τόσο άπότομα, ώστε το σώμα του έέφυγε άπ' τα χέρια του Μπωφόρ και κόλλισε έξω από τ' άμάξι στο δρόμο, πριν ο Μπωφόρ προφθάσ' να τον συγκρατήσ'...

Ο Μπωφόρ σά- τος για μία στιγμή. Τα άλογα είχαν άφηνάσει κι' έτρεχαν σάν δαιμονισμένα.

Ο Μπωφόρ μόλις κρατείται στη θέση του για να μη πέσ' κι' αυτός. Κάτι ζεστό νοιώθει κι' αυτός να τρέχ' από το μέτωπό του.

Είνε αίμα!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

θαρούπόυγε, και του είπε:

— Άκούτε!

— Δεν άκούω τίποτε.

— Άκούσα τίματα στους θάμνους... Είμαι βέβαιος...

— Αυτό δεν πρέπει να σ'ας τρομάξ'η, είπε γελώντας ο Βαλόν. Στο μέρος αυτό έρχονται τακτικά ελάφια, κι' όπως σ'ας είπα, αβριο θα κάνουνε πολύ καλό κυνήγι.

— Μου φαίνεται όμως πως άκούσα τίματα άνθρωπινα...

— Μπρί! Η φαντασία σας ίσως...

— Είσθε άπλισμένοι κ. Βαλόν. Κρατάτε χρήματα άπάνω σας και καλό θα ήταν να λάβουμε τα μέτρα μας. Δώστε μου τα ήνια να δρηγώσω εγώ τ' άμάξι. Σεις θγάλετε το πιστόλι σας κι' έχετε το πρόχειρο.

Ο Βαλόν άκούσε τη συμβουλή του φίλου του.

Οι δύο άντρωποι άρχισαν τώρα την διακοίνεση συζητήσι τους.

— Όσα μου είπατε πρό όλίγην, κ. Μπωφόρ, μου έκαναν κατ'άλη-ξ'η, είπε ο Βαλόν. Αύ'ό είνε σωστό μυστήρισμα.

Η Μαρκελίνα Λαγκάν γυναίκα σας! Αυτή που την γνωρίζω εδώ και είκοσιπέντε χρόνια; Υποφιαζόμενος πάντα ότι κρύβεται κάποιο μυστήριο στη ζωή της γυναίκας αυτής. Λοιπόν, κ. Μπωφόρ, δεν ζητώ τίποτε άλλο από σ'ας παρά να θεασιωθ' για το παρελθόν της. Πρόκειται για την εύτυχία του παιδιού μου. Και μου άρκει ο λόγος σας...

— Ησυχάστε... Άφού με άκού-στε θα λυπηθ'ητε τη Μαρκελίνα, του άπάντησε ο Μπωφόρ.

Κι' ο Μπωφόρ διηγήθηκε την ιστορία από έρωτός του και του γάμου του από τη στιγμή που άντάμωσε τη Μαρκελίνα στην 'Ελβετία μέχρι της νύχτας της εξαφανίσεώς της.

Ο Βαλόν δεν τόν διέκοψε καθόλου. Καταλάβαινε πως ο Μπωφόρ ύπόφερε φρικτά στην ανάμνησι του έρωτός του. 'Αλλά μήπως κι' αυτός άλλοτε δεν είχε ύποφέρει έξ αίτίας της άνήσεως της Μαρκελίνας να τόν παντρευθ'η; 'Αλλά τι ήταν το δικό του μαρτύριο μπρός στα θάσανα του δυστυχισμένου Μπωφόρ;

Ο Μπωφόρ πλησίαζε να τελειώσ'η τη διήγησί του, όταν άεσφανα σταμάτησε και σηκώθηκε θρόιως.

Είμαι βέβαιος αυτή τη φορά πως άκούσα κ'εί, είπε Είνε άν' θρώπος. Μας παρακολουθούν. Κρύφτηκε εκεί μπροστά μας, στους θάμνους!

— Καλά, θα είνε ίσως κανένας κυνηγός, άπάντησε ο Βαλόν. 'Ασ'όσο θα έχω το νοί μου, κι' αν μάς ρέξουν θ' άπαντήσω άμέσως με το πιστόλι μου. Είμαι πολύ καλός σκοπευτής. 'Α!...

Μία λάμψης άστράψε μπρός τους κι' ένας πυροβολισμός άνήχησε. 'Ο Βαλόν άντεροβόλησε άέως. Δεύτερος πυροβολισμός θρόνησε έμπρός τους κι' άμέσως κατόπιν τρίτος.

— Τους άθλιους! φώναξε ο Βαλόν με πνιγμένη φωνή, φέρνοντας το χέρι του στο στήθος του.

— Μήπως χτυπήθηκε; ρώτησε άνήσυχος ο Μπωφόρ.

Ο Βαλόν δεν άπάντησε. 'Εξαφνα κλονίστηκε...

— Βοήθεια! φώναζε, βοήθεια! Πνίγομαι, πεθαίνω!...

— Θεέ μου!

— Μπωφόρ! Μπωφόρ!

Ο Μπωφόρ παράτησε τα ήνια, άφ'ησε τ' άλογα να τρέχουν με καλπασμό κι' άκούμπησε τόν Βαλόν στα γόνατά του.

— Πληγώθηκε; τόν ρώτησε.

Ο Βαλόν θέλησε να π'η κάτι, άνοιξε το στόμα του για να άναπνεύσ' κι' έξαφνα τινάχτηκε τόσο άπότομα, ώστε το σώμα του έέφυγε άπ' τα χέρια του Μπωφόρ και κόλλισε έξω από τ' άμάξι στο δρόμο, πριν ο Μπωφόρ προφθάσ' να τον συγκρατήσ'...

Ο Μπωφόρ σά- τος για μία στιγμή. Τα άλογα είχαν άφηνάσει κι' έτρεχαν σάν δαιμονισμένα.

Ο Μπωφόρ μόλις κρατείται στη θέση του για να μη πέσ' κι' αυτός. Κάτι ζεστό νοιώθει κι' αυτός να τρέχ' από το μέτωπό του.

Είνε αίμα!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Ν όμιζε κανείς, πως μόλις άνοίξε η πόρτα και μπήκε μέσα στο σπίτι, ο δυνατός άέρας που φυσούσε έξω και λυγίζε τα δένδρα και έκανε τα κεραμίδια να πετούν, σάν νάχανε φτερά.

Δεν ήταν όμως ο δυνατός άέρας, που συνεκλόνηζε και παρέσυρε τόν πάν 'Τι κα! ο Κωνσταντίνος Πατισαλιάνος, σέμνος, άθροβλος και σιγαλνός και διακριτικός και συμπαθής πρόην γαλαπτάς, και φουριόζος, και άπαιτητός, και άεκίνητος και άνυπόφορος; Άώρα που έγινε μεγάλιμος βουτρώων, τυριών και κάσεριών, τώρα που έγινε μεγάλιμο έπιχειρηματίας με την Μαύρη Άγορά!

Είχε αγοράσει όλα τα γάλατα της περιφέρειας και είχε τυροκομεία άπάνω στα βουνά, όπου παρθεύαζε τυρί άποδου-καρμένο έντελως, ήμικαχό και κατέβαζε φορτωμάτα δολιχίπαρα τούς τενέ-κέδες με τα βούτυρα.

Όσο ήθελε πουλούσε! Κι' ό του προτιμούσε έδινε...

Γέμισε το δωμάτιον από τα, από άγριοαλλο, σιγκουίνα του, από φούντες και καρφία από τσαρούχια, από μουστάκια και από φανέ!...

— Έχω λίγο βούτυρο. Το θέλεις να το πάρης;

— Αν το πού-λας σε λογική τιμή. Πόσο είνε;

— Έξη οκάδες.

— Και πόσες δραχμές το δίνεις την οκά;

— Δεν το πού-λάω με δραχμές. Τι να τις κάνω; Σ'ό δ'ραχμές...

— Σ'ό δ'ραχμές... κληρά παραγού-μιας!... αυτές... Τι να τις κάνω; Μπουχίτσια!...

— Τότε, με τι πούλας το βούτυρο;

— Με είδους! Με είδους!...

— Σάν τι εί-δος;

— Να τίποτα μεταφράζ'η, τί ποτα τόχες, τίποτα πράματα άξίας, με τίποτα χρυσάφια! Τι πούτα από αυτά που έχου ό κ. ράδες ή κανένα σπιτί ή κανένα άμπελοχώραφο!... Με κάνω ληροστά!

Και άμα δεν έχω τίποτα; — Δεν θ' πάρης βούτυρο! Κούταφα γύρω και τριγύρω μου τί μπορούσα να του δώσω, για να οκνομήσω λίγο βούτυρο. 'Αλλά τίποτα, μεγάλης αξίας δεν όπ'ηρχε. Μόνοι εκεί στη γωνία μία θειολογική με χρυσόδεμένη δλην την άργυροχλόαν φιλοσοφία και την άργυροχλόαν των αίωνων, την λαμπύρα κενότητα των σπου-δαίων διανοουμένων, την ήχηράν μηδενικότητα των μεγάλων ιδεών, που άόνησαν έπ' της άνθρωπότη-τος, δλην την άφρόκρημα των σκέ-ψεων άέρων, τόν θέλησαν να δι-ορθώσουν τόν άνθρωπον, με λό-για λαμπρά και ήχηρά, ένώ άλ-λοι άπ' αυτούς, τους ίδιους, έ-λεγαν, έκ διαμέτρου τα έναντία! Και έτσι ή άνθρωπότης έμεινε ή ίδια και χειρότερη!...

Βιβλία, όγκωδη, πολυτελή, δεμεί-εως όλα τα Μεσόγεια, με χρυσά και με παραπεταγμένα, με χρυσά ζωνάρια, γαλάνια, είνε σέκον-ραν σάν στρατώματα που στέκον-ται εις προσοχήν, προθυμιοί να τρέξουν εις πάσαν ζήτησί σου, π'όθυμιοι ν' άνοίξουν τα φύλλα καρδιά τους και να σε φωτίσουν με ιδέες, που κατά τις γνώμες κηρύκων, άγγέλων τόν ουράνιο και ήσαν ή βελία σπία!...

Αδίσταρον, έάν με την σπία σου αυτή, όσο βελία και αν είνε, δεν θ' ήμπορέσθς σήμερα ούτε έ-να καφέ να π'ήσθς, ούτε να π'η-γαλήσθς εν' αιώγι!

Μία σοφή! σκέμης τότε πέρασε από το κεφάλι μου

— Ά, έχω κάτι να σου δώσω

Isotopies του ΧΩΡΙΟΥ ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Σικ τράνζιτ γκλόρια...

Κωνσταντούλα, πράγματα σ'ου. δαία και πολύτιμα, πράγματα σο-φά, πράγματα που μπορούν ν' ά-νοίξουν το πνεύμα σου και να σε κάνουνε μεγάλο.

Ο Κωνσταντούλας έγούρλωσε τα μάτια του.

— Σάν τι πρά-ματα να είν' αυ-τά;

— Νά! του εί-πα — δείχνοντας προς την βιβλιο-θήκη. Έκει πέρα, θα όρ'ης πράγμα-τα άνεκτίμητα...

— Ιδέες, που όλος ο κόσμος τις έ-θαύμασε και τις προσκυνάει κ' α! τις δοξάζει, έπ' αίωνες και αιώ-νες...

Ο Πατισαλι-άνος έσκυψε να ι-δ'η, αλλά βλέπον-τας μοναχά βιβλί-α και όχι άλλο τί-ποτε, γύρισε και μου είπε έκπλη-κτος:

— Ποι είνε τα, τα πράματα αυ-τά!...

— Νά του είπα, τα βιβλία!...

— Όλοι οι σοφοί, στέκονται έμπρός προσοχή, σάν να είν' υπό τας διαταγάς σου! Τι μεγαλύτερο θε-λεις άπ' αυτό;

— Τι να πάρω; Τα βιβλία!...

— Νά!... Διάλεξε και πάρε ό-ποιον θές. Είνε αυτό το 'Ομηρος, ο 'Αριστοφάνης, ο 'Σαυκοπύρος, ο 'Σοφοκλής, ο 'Ευριπίδης, ο 'Ζο-λά, ο 'Μπερόδουλος, ο 'Ρεβάν, ο 'Μωπασσάν, ή φυλλάδα του Γά-δαρου, ο 'Ίψεν, ο 'Αραβίνος, του Βαγνάνου οι 'Ορίζοντες, και τα 'Μυστήρια του Μπόσκου,

και τα βιβλία τους, όποιο σου άρέ-σει!...

Κούταξε την βιβλιοθήκη, γύρι-σε κούταξε και έμέ, έσανκνιτα-ξε την βιβλιοθήκη, έσανκνιτα-ξε έμέ, και έπειτα, κουνώντας το κεφάλι, σάν να με έλεεινολογού-σε, άπάντησε:

— Τι να τα κάνω εγώ αυτά; Για να μου π'άνουν άδικα τόν τό-πο στο σκονάκι (σπίτι) και να μη μπορ'η να γυρίσ'η ή Κωνσταν-τούλα!...

Και έσκυψε να πάρ'η τόν τενε-κέ του, με το βούτυρο.

Πατισαλιάνης, Βικέλας, Βαλα-ωρίτης, ό,τι θές!... Με κούταξε περίεργα.

— Τι είνε αυτό, που μου άρά-δειςσες αυτό;

— Οι μεγαλύτεροι άνθρωποι του κόσμου.

— Ξέρουνε να ήχουνε τυρί;

— Όχι. Αυτό δεν τ'όμαθαν ποτέ τους!

— Ξέρουνε να κοπανάνε βούτυ-ρο;

— Όύτε.

— Ξέρουν να φκιάνουνε γ' α-ούρτι;

— Όχι.

— Νά σαλαγού-νε γίδια;

— Τίποτα.

— Τότε, όλοι αυτοί οι χαραιο-φάδες για μέ-να δεν αξίζουνε ούτε μια καρδέ-ρα γάλα, ούτε έ-να στανί έυνό-γαλου!

— Μά δεν λέω αυτοί οι χαραιο-φάδες αυτοί που πάρης αυτούς τούς ανθρώπους; Νά πάρης, από σου σου άρέ-

— Τι είνε, ούρε, τούτα; Τού έφερα ένα κουτί γεμάτο με παρασημα, μεάλια πολέμου, διακριτικά άνδρες εις τα πεδία των μαχών, διεμβόλας τραυματών, σημεία μεγάλων εις την πατρίδα και την κοινωνία υπηρεσιών, σύμβολα έκτιμώσεως της Πολιτεί-ας, πού έκείνους που τ'άν υπέρι-ησαν πίστά. Ενίμα και άσφαυ-μένα, διάσημα πως πιστοποιήσιν ότι έχουνε το αίμα σου όπ'έρ της άνθρωπότητος και της ελευθερίας των συμπατριωτών σου, πλήθος άράων, χρωματιστών και λαμπε-ρών, κάτω από τούς στίβους σταυρούς, τών όποιων έλάφνη μία ζωή...

— Αυτά είνε; Μου είπε ο Κω-σταντούλας, παραμερίζοντας το κουτί με το τασοφύλι του.

— Ναι, αυτά. Μπορείς να πάρ-ης όσα θέλεις!...

Με κούταξε στα μάτια, κούνη-σε το κεφάλι του, και μου είπε, σάν να με λυπόταν:

— Και τι να τα κάνω εγώ αυτά!... Πού δεν άξ'ουν ούτε να τα κρεμάσω για κούδουνα στίς κατακόκες μου!...

Κι' έφυγε με τα βούτυρά του! ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Μη με τσοουμεράς, παρα-καλώ, έχεις να δώσης τίποτα που να αξίζει ή να πάρω τα εστούμ. Πλέκω με το βούτυρο και να π'ω στη δουλειά μου!...

Τότε έσκέφθηκα να σαρκώσω λίγο, όχι τόν Κωνσταντούλα με τα βούτυρα, αλλά τόν έαυτό μου, και όλους τούς ανθρώπους θεσμούς. 'Αποφάσισα να το προ-σφέρω, ως άντάλλαγμα, όλα τα μεγάλα ψέματα που έφύρε ή Πο-λιτεία, για να γελώ τούς μα-ρούς πολιτάς, σάν μικρά παιδιά, όλα εκείνα τα τενεκεβένια τα ά-νευ άξίας και βαρύτητος άχρη-στα ελλιάδα, με τα όποια θαμώ-νεται ή κοινωνία και λαγυρίζουν και γλυκοσαλιάζουν όλες τού κράτους οι προσωπικότητες.

— Στάσου, του είπα. 'Έχω κά-τι πράματα άραία και άνυπολο-γίστου άξίας να σου δώσω, για-τί αυτά δεν έκτιμώνται με χρη-ματα, αλλά με ζωή, με διαονη-κήτητα, με θυσίες, με όπηρεσίες, με έκδουλεύσεις άνεκτίμητες, με ιδρώτα και με χτυποκάρδια, με φαία ούσια έγκεφάλου, με τιμή.

Ο Κωνσταντούλας πάλιν έγούρ-λωσε τα μάτια

— Είνε κάτι πράματα, που θα σου άρέσουνε, έ-ξακολουθούσα, έπ'ι-χρυσά, έπαύρηρα, και γυαλιστερά, που λάμπουνε εις τόν ήλιο και θαμ-βάνουν τούς άν-θρώπους, με κορ-δέλλες κόκκινες, μεταξωτές, κίτρι-νες, άσπρες, πρά-σινες και γαλαζί-ες. Όποιοι τα έ-χει τούτα, είνε άλλος άνθρωπος, και για να τ' ά-ποκτήσθς, μια φο-ρά έπρεπε να λ-δρώσης, αίμα, να σου δώγ'η ή γλώ-σσα μία δρυά!...

Τού Κωσταν. τού είχα μία τούλα άναταρα. φορά αυτό, χ'ήσαν τα μου. Ήτανε μεγά-στακία του, σάν λος άνθρω-κάτι να όρου!

— Όποιος

Τού είχα, ούρε, τούτα; Τού έφερα ένα κουτί γεμάτο με παρασημα, μεάλια πολέμου, διακριτικά άνδρες εις τα πεδία των μαχών, διεμβόλας τραυματών, σημεία μεγάλων εις την πατρίδα και την κοινωνία υπηρεσιών, σύμβολα έκτιμώσεως της Πολιτεί-ας, πού έκείνους που τ'άν υπέρι-ησαν πίστά. Ενίμα και άσφαυ-μένα, διάσημα πως πιστοποιήσιν ότι έχουνε το αίμα σου ό

22° — "Οχι, έκανε η Περίλτα, κουνώντας θλιμμένα το κεφάλι της. Δεν τόν σκότωσαν..." "Οχι, Κι! πιστεύω πως θα έλευθερωθώ και αυτός τώρα."

— Τότε ξεφώνισε εξαλλή από χαρά ή μάννα. Τι σου λείπει; "Α, Περίλτα, μὴν είσαι άχάριστη."

— Μαννούλα, θάρρη ή Κοντοίτα; — Τώρα πια δεν πιστεύω νάρρη. Άφου άργησε.

— Καλύτερα. Και αν τήν ίδης, μὴ τής πῃς τίποτε γιά μένα, τ' άκούς; Τίποτε, γεις; — Εσύ, που πῃς, Περίλτα; Γιατί φεύγεις; — Εγώ, μαννούλα, έχω μιά σπουδαία δουλειά. Μά θα νυρίσω γιά να φάμε.

— Καλά, κορούλα μου, είπε ή Άννα, σιγαστενάζοντας. Κάνε όπως ξέρεις... Κι' εγώ, ένοια σου, δεν θα πῃ τίποτα σέ κανένα.

Είχε συνθηώσει νά τήν διευθύνη ή κόρη της. Και ποτέ δεν συζητούσε όταν ήθελε κάτι ή Περίλτα.

— Μαννούλα, είπε σέ λίγο ή κοπέλλα, προσπαθώντας νά χαμογελάσει, εσύ θα καθήσεις φρόνιμα - φρόνιμα στήν πολυθρόνα σου. Δεν θα κουραστής, έ; Πρόσεχε γιά όνομα του Θεού. Γιατί το θαύμα που περιέμεναν οι γιατροί έγινε. Δεν μπορεί νά γίνη όμως και δεύτερη φορά. Λοιπόν, θα καθήσεις εδώ. Να, σου έτοιμάσα το πρωινό σου. Θά σιγουρίσω και λιγάκι... Βλέπεις; Σέ λίγα λεπτά το σπιτάκι μας θα είνε εν τάξει... Είνε τόσο μικρό... Τώρα, δέν σου λείπει τίποτε. Τό μεσημέρι όπωςδήποτε θάρρω νά φάμε. Όλοιές το μητέρα της κι' έφυγε, ρίχνοντας στί κεφάλι της ένα πυκνό μαντίλι.

"ΙΝΕΣ, Ο ΜΑΡΑΛΕΣ ΣΕ ΠΡΟΙΔΕΙ!"

Η Ίνές Ζάμπρα έτοιμαζόταν νά πάη περίπατο μέ τό όλογο της. Ένας πελώριος Μεξικανός μέ άθλητικό παράστημα, ναι τό όλογο χτυπούσε άνωπόνονα τή όθια λικνιστικά, κρατώντας τή σκάλα της μέ στί χέρι της. Δορούσε ένα φουστάνι μάγάλη φάθα. Φαινόταν χαρούμενη. Τά φωνή της άκούστηκε γεμάτη άνυπομονή.

— Εμπρός! Έτοιμα όλα ; — Έχω δρεζί γιά καλπασμό σήμερα.

— Ζύνωσε τ' όλογο της, τού χείδεφε τό λαϊμό κι' έτοιμαζόταν νά καθάριζε τήν φωνή.

— Ντόνα Ίνές... Ντόνα Ίνές, είνε άνάγκη νά σου μιλήσω... Γύρισε παραεπιμένει. Είδε μπροστά της μιά νέα γυναίκα, που άνάσινε θάρρη, σά νά είχε λαχανιάσει, κι' είχε τό πρόσωπό της σκεπασμένο μ' ένα μαντίλι...

— Ποιά είσαι εσύ; ρώτησε ή Ίνές γρήγορα.

— Ω, ντόνα Ίνές, φώναξε ή γυναίκα. Μή μέ ρωτάς εδώ. Δεν μπορεί νά σου μιλήσω μέσα νά μέ άκούσης. Είνε ζήτμια ζωής και θανάτου...

— "Οχι δά! Έκανε ειρωνικά ή πλούσια κοπέλλα. Δεν πιστεύω δά, νά είνε τόσο τραγικά τά πράγματα. Γιά μένα τούλάχιστον, δέν μπορεί νά είνε ζήτμια ζωής

και θανάτου. Δεν πιστεύω νά μέ άπειλει κανένας κίνδυνος.

— Δεν είνε μονάχα ό θάνατος που μπορεί νά άπειλεί, ντόνα Ίνές. Σ' έξορκίζω έλα μέσα, κι' άκούσε με. Θα καταλάβης πως δέν θέλω τό κακό σου.

— Δίστασε μιά στιγμή ή κοπέλλα.

— Αυτό μέ δυσαρτεεί αυτή τή στιγμή, είπε. Είχα αποφασίσει νά πάω περίπατο. Κι' όταν βάλω στό νού μου κάτι...

— Άκούσε πρώτα αυτό που έχω νά σου πῃ, κι' αν έπειτα έχεις όρεξι, πῃς περίπατο...

— Καλά, άποκρίθηκε άνυπόμονα ή Ίνές. Έλα λοιπόν μέσα...

— Και γυρίζοντας στίον ίπποκόμο: — Κράτησε εδώ τό όλογο, τού είπε Δε θ' άργήσω.

— Προχώρησε μέσα και πίσω της ή σκεπασμένη γυναίκα. Μπήκαν μέσα σ' ένα δροσερό σαλονάκι.

— Είμαστε μόνες εδώ, είπε. Βγάλε πρώτα-πρώτα τό μαντίλι από τό πρόσωπό σου, και πῃς μου ποιά είσαι, αν θέλης νά σ' άκούσω.

— Τράβηξε τό μαντίλι από τό πρόσωπό της ή άγνωστη γυναίκα, κι' ή Ίνές τήν άναγνώρισε άμέσως.

— Περίλτα! φώναξε. Έσύ δέν είσαι ή Περίλτα; — Βλέπω πως μέ θυμάσαι καλά, άποκρίθηκε ή Περίλτα χλωμή.

— Και θέβαια σέ θυμάμαι, είπε μ' ένα διαφορομένο χαμόγελο ή Ίνές.

— Και μέ μιάς τά λόγια τού Κάρλο και τής Κοντοίτας ζωντανέψαν στί μυαλό της.

— Στίς λίγες άμέρες που είχαν μεσολαβήσει, δέν τά είχε ξεχάσει. Τήν πρώτη μέρα θάσάνισε τό μυαλό της, πῃς ν' άποκαλύψη τήν αλήθεια, πῃς ν' άναγκάσει τόν Μοραλές νά τής όμολογήσει αν πραγματικά αυτός είχε κάνει όλη αυτή τή σατανική πλεκτάνη γιά νά έκδικηθί τήν Περίλτα.

— Τόν άπώσε τόν ίδιο άπ' έξω άπ' έξω, αλλά αυτός τής άποκρίθηκε τόσο φυσικά, και τόσο άσφα, που τήν κλόνισε. — Επειτα, ζαφνικά, πήρε άλλη άπόφασι. Θα άφηνε μοιραία νά θανατωθούν ό Ραμόν και ή Περίλτα. Τί τήν ένοιαζε αυτήν στί κάτω - κάτω; Κι' αν αλήθεια τήν αγαπούσε ό Μοραλές τή χωριστοπούλα αυτή, μιά και φρόντιζε νά τήν θανατώσει, στί σήμαινε πῃς ή άγάπη του δέν ήταν τίς χως όρια.

Κι' όταν θα πέθαινε ή Περίλτα, άς άγοπούσε ό Μοραλές μία νεκρή. Τί είχε πιά νά φοβηθί; Τί είχε πιά νά ζηλέψη; — Όταν τό σκέφθηκε αυτό και πήρε τήν άπόφασι νά μὴν άνακατέψη, ήσυχασε. Είχε δώσει τό λόγο της στίον Κάρλο και στίον Κοντοίτα. Ναι, μά δέν ήταν άποκρεωμένη κιόλας ν' άποκαλύψη πράγματα που δέν ήταν δυνατόν ν' άνακαλυφθούν. Ποιάς ποτέ θα μπορούσε ν' άποδείξη πῃς ό Μοραλές τά προκάλεσε όλα αυτά, πῃς ό Μοραλές πλήρωσε κι' έβαλαν τά ένοχοποιητικά έγγραφα στή γλάστρα τής Περίλτας, πῃς ό Μοραλές πλήρωσε μάρτυ

...Στή Σκωτία άφίνουν τά παιδιά ευπόλητα μέχρις ότου κλείσουν τά δώδεκα χρόνια τους.

...Τά περισσότερα όλογα έχει ή Άργεντινή, τά περισσότερα πρόβατα ή Αυστραλία και τούς περισσότερους χοίρους ή Σερβία.

...Στήν Φινλανδία δέν είχαν άλλοτε δικαίωμα ψήφου, οι στρατιώτες, οι ναύτες και οι υπάλληλοι.

...Σύμφωνα μέ μιά στατιστική επί 1000 άνδρων, οι 332 παντρεύονται γυναικες νεώτερες τών, οι 579 τής ίδιας ηλικίας μ' αυτούς και οι 89 μεγαλύτερες τών.

...Σύμφωνα μέ μιά ξένη στατιστική επί 1.000 άνδρων οι 38 γίνονται έγκληματοί.

...Όταν στή Γροιλανδία πεθαίνει κανένα μικρό παιδί, οι θγαγενείς θάβουν μαζί του και ένα σκυλί.

...Όταν, σά παλιά χρόνια, ό αύ τοκράτορ της Κίνας ήθελε νά καταστρέψη οικονομικά κανένα ύπηκόο του, πῃγανει και έγκαθίστατο στί σπιτί του μ' όλη τήν πολυάριθμη συνοδεία του.

...Ένας ξένος άνθρωπολόγος υποστηρίζει ότι μεταξύ δέκα ανθρώπων, οι έφτά έχουν τό ένα μάτι δυνατότερο από τό άλλο.

...Κατά τόν 15ον αιώνα πολλές έδρες τού Πανεπιστημίου της Σαλαμάνκας στήν Ισπανία, κατείχοντο από γυναίκες καθηγήτριες.

ρες νά όμολογήσουν ότι ό Ραμόν τούς είχε πληρώσει γιά νά λάβουν μέρος σέ άνατρεπτικές ενέργειες;

Αυτά μέσα της ή Ίνές τά πίστευε. Τόν θεωρούσε ίκανό τόν Μοραλές γι' αυτό. Ναι, τόν είχε πιά γνωρίσει καλά. Άλλά, δέν ήταν άποκρεωμένη νά όμολογήσει και στίους άλλους πῃς τά πίστευε.

— Λοιπόν, ρώτησε, τώρα τί θέλεις εδώ Περίλτα; Και πῃς είσαι έλευθερη; Έμαθα πῃς είχες φυλακιστή, πῃς είχες μπερδευτή σέ κάποια ύποπτη ύπόθεση.

— Ντόνα Ίνές, φώναζε μέ πάθος ή Περίλτα, σάθηκα από τό θάνατο... Μά αυτό που μέ περιμένει τώρα είνε ακόμα χειρότερο...

— Δεν σέ καταλαβαίνω, κοπέλλα μου. Τί χειρότερο άπ' τό θάνατο μπορείς νά περιμένεις;

— Μέ ρωτάς ντόνα Ίνές; Τότε αυτό σή μανίει πῃς δέν άγάπησες ποτέ στή ζωή σου. Άν είχες άγαπήσει, θα καταλάβαινες πῃς τό χειρότερο πράγμα που μπορεί νά πάθῃ μιά άρραβωνιασμένη κοπέλλα είνε νά χάσει τόν άρραβωνιαστικό που άγαπάει.

Τό αίμα ανέθηκε στά μάγουλα της Ίνές. Τά μάτια της έγιναν ζαφνικά σκοτεινά. Μιά φορική ύποψία τής πέρασε από τό μυαλό. Μήπως ό Μοραλές είχε έλευθερώσει τήν Περίλτα, κι' είχε άφήσει νά σκοτώσουν τό Ραμόν; Ένοιωσε μέσα της κάτι, σάν νά τήν δάγκωνε φίδι.

— Πῃς ; φώναζε θραχνά. Χάνεις τόν άρραβωνιαστικό σου; Πρόκειται νά θανατωθί ό Ραμόν; Έσένα ν' έλευθερώσαν, κι' έκείνον θα τόν τουρκέισουν;

— Ήταν τόσο ή ταραχή της, που τά χείλη της έτρεμαν.

— "Οχι, ντόνα Ίνές, άποκρίθηκε ή Περίλτα, και τό αίμα ανέθηκε στά μάγουλά της. Τόν Ραμόν δέν θα τόν τουρκέισουν. Τόν έσωσα... Άπλασθή τούσωσα τή ζωή... Μά μέ ποιά τίμημα... Αυτό ήλθα νά σου πῃ...

— "Όστε θα ζήση κι' ό Ραμόν; φώναζε ή Ίνές, μέ χαρά, χωρίς νά προσέξει σ' άλλα λόγια τής κοπέλλας.

Γιά τή δική της τήν ύπόθεσι ένδιαφερόταν. Αυτό ήταν τό κυριώτερο. Μιά και θα ζούσε ό Ραμόν, δέν κινδύνευε αυτή νά χάσει τόν Μοραλές, έπειδή ό Ραμόν θέβαια, θα φρόντιζε νά ύπερασπισί τήν άγάπη του και τό δικαίωμά του.

— Μέ ποιά τίμημα τόν σώζω, φώναζε πάλι ή Περίλτα; Αυτό πρέπει ν' άκούσης. Αυτό σ' ένδιαφέρει.

— Λένε μου, λοιπόν, άποκρίθηκε άνυπόμονα αυτή.

— Ή Περίλτα τήν κύτταζε στά μάτια.

— Ντόνα Ίνές, είπε μέ δόντια οριχτά, ό Ραμόν θα σωθί, γιατί εγώ θα γίνω έρωμένη τού Μοραλές Άλσίνα!

Σάν νά τήν είχε δαγκώσει όκεντρα, πετάχτηκε ή Ίνές. Τά μάγουλά της έγιναν χλωμά. Τά μάτια της έμοιαζαν μέ δυό άναμμένα κάρβουνα. Η φωνή της άκούστη κε κομμένη:

— Έσύ, έρωμένη τού Μοραλές Άλσίνα; Τολμάς; Τολμάς νάρρη σ' έμένα, νά όμολογήσης ένα τέτοιο πράγμα; Τολμάς...

— Βλέπεις πῃς ήθα μοναχή μου νά στί όμολογήσω, είπε ή κοπέλλα ήρεμα. Γιά νάρρησαι λοιπόν, σήμαινει πῃς ήθελα νά τό μάθης.

— Ήθελες νά τό μάθω; Σεδιάντροπο θηλυκό! Γιά ποιά λόγο; Νομίζεις πῃς θα πεθάνω από τή ζήλεια μου;... Νομίζεις πῃς...

— Ντόνα Ίνές, έζρω πῃς τόν άγαπάς τόν άρραβωνιαστικό σου...

— Γι' αυτό λοιπόν, μου τόν ξεμυάλισες εσύ;

— Ή Περίλτα τήν κύτταζε στά μάτια και σέ λίγο ή ίκεσία ζωγραφίστηκε στήν φυσιογνωμία της.

— Ντόνα Ίνές, είπε σιγά, μέ φωνή τρεμάμενη. Άν ήξερες πόσο άγαπῷ τόν Ραμόν, τόν άρραβωνιαστικό μου, δέν θα μούλεγεσ αυτά τά σκληρά λόγια. Έγώ τόν Μοραλές τόν μισώ. Τόν μισώ θανάτου. Γιά τόν Ραμόν όμως είμαι πρόθυμη και τή ζωή μου νά δώσω...

— Κι' όμως...

— Τί θέλεις νά κάνω ντόνα Ίνές; Άφού ό Μοραλές μονάχα μ' αυτόν τόν όρο δέχεται νά σάση τή ζωή τού άρραβωνιαστικού μου;

— Λέγε μου, από τήν αρχή. Πῃς τά μου όλα...

Κάθισε ή Περίλτα, έπεσε μάλλον άποσταμένη σ' ένα κάθισμα και διηγήθηκε στήν Ίνές όλα όσα είχαν διαδραματισί στί φυλακή. Η Ίνές τήν άκουσε χωρίς νά τήν διακόπτῃ. Όταν τελείωσε ή Περίλτα σάπασε. Τήν κύτταζε ή Ίνές στά μάτια, τή μελετούσε. Προσπαθούσε ν' άνακαλύψη τί έκανε τόν Μοραλές νά φθάσῃ ως τή έγκλημα γιά νά τήν κατακτίσει:

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Η συνέχεια.

16 τορίες της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Τό ώραίο μου μουστάκι

Α γαπητοί μου φίλοι σάς πληροφόρ, ότι έχω μιά γυναίκα. κα ζήλια, κι' ένα μουστάκι μαύρο. Τήν γυναίκα τήν έχω τρία χρόνια, τό μουστάκι δεκατρία. (Από είκοσι δύο χρόνων παιδί). Η μάλλον, τό είχα, γιά νάσαι πού άκριβής. Γιατί νά τί μου σύμβαινε αυτόν τόν καιρό. Δεν έζρω πῃς μοδρε έδω και λίγους μήνες κι' άποφάσισα νά έρσιω τό μουστάκι μου. Μιά ιδιοτροπία πῃς. Όπως καθόμουν στήν πολυθρόνα τού κουρέα μου, είπα: — Δεν μου έυρίζεις τό μουστάκι νά έδω πῃς ράβι; — Ο κουρέας τράβηξε άμέσως μερικά ξουραφίς και μου παράδωσε τό άνω χείλος λείο σάν μάξιμο.

— Περιφάρμα σάς πῃς! μου είπε. Φαίνεσαστε σάν παιδί.

Αυτό μέ κολάκεψε άρκετά κι' έπείσασάν με τόν συνηθισμένο μου. Κι' άποφάσισα νά τόν κυριώσω. Μιά και στίον καθρέφτη κι' έμεινα λικνοποιημένος από τή νέα εμφάνισι τού έαυτού μου. Και μερικοί φίλοι που μέ είδαν συνηθισμένοι κι' αυτοί ότι χωρίς μουστάκι ήμουν πολύ ώραιότερος από πρίν.

— Νά έδωμε, είπα, πῃς θα φανί τής γυναίκας μου.

Και τό μεσημέρι πῃνα νιπί. Όταν μέ άντικρύσε ή Λουλού, έκανε ένα κίνημα εύχάριστι έκπληξως.

— Πῃς σού φαίνομαι; ρώτησα.

— Δεν έζρω ακόμα... Πῃς νῃς μου φαίνομαι. Άσε νά σέ συνηθίσω πρώτα.

Τό άπόγευμα μάς ήσαν επίσκεψες. Ήταν ή Κική και ή Κική, δυό φιλενάδες τής γυναίκας μου. Η μά παντρεμένη, ή άλλη ζωντοχήρα. — Όταν μέ είδαν κι' αυτές μέ ευρισμένο μουστάκι, άποκρίστηκαν:

— Μήνολο! φώναζε ή Κική.

— Έκπλεες θαύμασια και τό εύρισκες. Τώρα δέν σέ κάνουν περισσότερο από είκοσιεφτά έτών.

— Μά μήν άφήσης άλλη φορά μουστάκι! είπε ή Κική. Σοφ προσέθετε χρόνια! Έσύ τί λές, Λουλού; ρώτησε τή γυναίκα μου.

— Έγώ τόν θέλω άγρια κι' έσύ, δήλωσε ή Λουλού άγρια κι' έσύ. γε κλεινόνασε νά καταλάβω γι' αυτό. Δέν μπορείς νά καταλάβεις τή στή θύμωσῃ.

Οι φιλενάδες τής γυναίκας μου έφυγαν σέ λίγο, έγκαίστας από μιά ψυχρή χειραίνα πῃς τήν έμεινα μόνος μέ τή Λουλού.

— Μπορείς νά μου πῃς γιατί θύμωσες; τήν ρώτησα.

— Τό ξέρεις πολύ καλά, μου άπάντησε.

— Δεν έζρω τίποτα.

— Εγώ, τώρα, που κάνεις πῃς δέν καταλαβαίνεις! Γιατί ξύρισες τό μουστάκι σου;

— Γιατί... Γιατί... Έζρω κι' εγώ γιατί; — Εγώ νά τά πούλας φίλοι! Έγώ όμως έζρω γιατί τό ξύρισες. Γιά νά φαίνεσαι πῃς ώραιος και ν' άρέσθῃς στίς γυναίκες. Πῃς άλλες γυναίκες!

— Δεν είσαι καλά Λουλού!

— Αὐτό που σοῦ λέω εγώ! Δεν μέ γελάς έμένα! Κι' αν θέλεις νά τάχουμε καλά, θ' άφήσης τό μουστάκι σου νά ξαναφύτρωσῃ.

— Μά, άφού είμαι καλύτερος έτσι.

— Γιά μένα είσαι καλύτερος μέ τό μουστάκι! Λοιπόν, θά τ' άφήσης;

— "Οχι!

— Έπρεπε νά τό καταλάβω! Ποιάς έζρε ποιά φιλενάδα σου σοῦ έπέβαλε νά τό κόψης! Και φυσικά, τό δικό μου γούστο θά κέρνη, ή έκείνη;

Προσπάθησα νά τήν πείσω ότι τίποτα έπείσο δέν σήνείβαινε και ότι ήμουν καλύτερος χωρίς μουστάκι. Άλλά πῃς νά πάω κουθέντα. Κι' έτσι αὐτή τή νύχτα κοιμηθήκαμε χωριστά. Τό πρωί έφυγα χωρίς νά τήν δω. Κι' ό

διάβολος τάφερε νά συναντήσω έκείνο τό πρωί άλλες δυό φιλενάδες τής γυναίκας μου. Με βρήκαν κι' αυτές, ώραιότερα χωρίς μουστάκι κι' έτρεξαν άμέσως νά τό τηλεφωνήσουν στή Λουλού. Και τό μεσημέρι πῃγόνοντας στί σπιτί, είδα στί διάδρομο τής πολυκατοικίας τήν κυρία τού διπλά. νού διαμερίσματος που ένθουσιαστικῃ μέ τή νέα μου εμφάνισι.

— Σας είδα και τό πρωί, μου είπε, και τό ελπίσα στή γυναίκα σας. Θαύμα ό κύριος Μίμης χωρίς μουστάκι.

Κρύος έδρώς έτρεξε στήν πλάτη μου. Μπήκα στί διαμέρισμά μου σ' ο και είδα τήν γυναίκα μου έξω φρενών.

— Λοιπόν, θά τ' άφήσης ή όχι; ήταν ή πρώτη κουβέντα που μου πέταξε. — Άπό ένα νά ή όχι, έξαφανίσαι άν θά ήσους μαζί ή θά χωρίσουμε.

— Έστω, είπα. — Εγώ, είπα. — Λίγο μουστάκι. — Λέω — δέν είνε κανένα μεγάλο κακό. — Άς τ' άφήσω γιά νά μη χαλώσω τό χατίρι τής γυναίκας μου.

Αυτό ήταν τό πρώτο όλέριο ό ή μάς τής άποχωρήσεως. Γιατί δέν άνησαν ν' άκούσω άλλες, πολύ χειρότερα. Σέ λίγες μέρες τό μουστάκι είχε ξαναφύτρωσει.

— Είσαι εύχαριστήμένη τώρα; ρώτησε ή Λουλού.

— "Οχι, μου είπε. Θά τ' άφήσης νά μεγαλώσει περισσότερα. Νά γίνη πῃς πυκνό και πῃς μακρό.

— Θά μοιάζῃ σάν όδοντόβουρτσα, λέω.

— Και τί νοιάζει;

— Μά θα είμαι άσχημος.

— Άς είσαι. Έγώ μά φορά θά σ' άγαπῷ, όπως και νάσαι.

— Δεν μπορώ Λουλού! Δεν είνε δυνατόν νά γίνω μουστάκι. λῃς!

Ένα βιβλίο της ζωής

Θ υμάσαι; Είχα μεθύσει από άγάπη και ήμουν όλόκληρος μιά φλόγα, από μιά λαμπάδα τής άγάπης πουκαίγε έμπρός στί πόδια σου... Τά μάτια σου φαίνόντουσαν μέσα στή νύχτα σάν δυό ζωντανόι μενεζέδες. Σάν άνθος πελώριου κρίνου έγερνε τό κορμί σου, παρθενικό και άνήεστο στήν άγκαλιά μου. Είχα γονατίσει μπροστά σου και ή φωνή μου ήταν φωνή πληνωμένου, φωνή έτοιμοθάνατου. Βγήκε από τήν καρδιά μου, σπάρσε τά στήθη σου και έφερε στί χείλη μου τήν αιώνια όδύν, τών αιώνων λένεων. (Σ' άγαπῷ...) Μιά άνατριχίλα σκούπισθηκε τήν ίδια στιγμή στίον καρπού και ή μελωδία τών ρόδων άντήχησε θείκη, παναρμόνια: (Σ' άγαπῷ)!

Η σουν χλωμή σάν νεκρή, μά και τόσο εύτυχισμένη, άγάπη μου. Σέ πλάγιασα πῃνα στί πεθαμένα ρόδα και τρύησα άπ' τά χείλη σου τά πῃς φλογερά, τά πῃς παράφορα φιλήματα. σά κάποια δύναμι και κάποια ειμαρμένη νά μέ τραβῃ άνάσχω δεμένο μαζί σου, πέρα άπ' τή ζωή και πέρα άπ' τό θάνατο...

Α τό θαύμα τών κρινώνων σαρκῶν σου πῃνα στί θυσιασινί τωμένα πόθους. Ησούν όλόκληρη ένας πόθος, πόθος ήδονής και θανάτου... Ο, τό άσπραπόδολοι τού κορμιού σου μέσα στίς φλόγες τού πυρετού τής άγάπης...

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο Βιτάλ. Μασό. έφημέριος μίας Κοινότητας στίον κάτω Λεϊγρια κατά τό έτος 1820 έδρε νά πέψουν άπ' τήν ούρα σάν έν καιρό καταγίδος. Είνα σαρφ ψάρι που είχαν τό μέγεθος τής γνύ. στής μας μαρίδας. Άλλη μιά φορά στή Σκωτία. Έπρεσε βροχή ρεχνών. Τέλος πάντων. Διά τή περίεργα συμβαίνον στί έξωτε. ρικό. Γιά φαταστίτη νά έρριχνε και στήν Άθήνα μιά παρόμοια έροχή!

Υπάκουον στας Ίνδους μερι. και ήλικιόμειοι (θανενείς που ό. μολονούσ σέ στιγμές κεφισί ότι ότοις δέν ένει φτεί άφρόνιτο κρέας ψιτό. δέν έχει δοκιμάσει τό καλύτερο φαί!

Η μεγάλη τραγωδία Σάρα Μπεονκ. Έγυσε τά περισσότερα δάκρυα στή ζωή της, όταν ύφω. σε ένας πάθηρ που τής είνε γα. ρίσει κάποτε ένας αξιωματικός τού άμελικού ναυτικού. Γυναίκα δέν ήταν;

Κρίποιος βασανισμένος σύζυγος όνιόται. Νάς όταν πέθανε, κλη. ροδότσε έτήσιο εισόδημα 100 πορολεπικών λίρων στίον κοδω. νοκορύστη τού χωριού τού γιά νά γυτιά σέ κάθε έπέτειο τών γάμων του πένθιμα τίς καμπάνες από τό πρωί ως τό δρόδυ.

Σέ μιά Τράπεζα τής Άμερ. κῃς σκέφτηκεν τόν έξος τόπο γιά ν' άποφύγουν τίς συχνές έ. πιβρώες τών γκαγκωτες. Άντι νά έχουν στί ύπόνοια τής Τράπ. ζῃς πολύ γούστο σέ σάββους ότε νά μεταφέρουν εικόλας, τών έ. ωσαν και κατασκευασάν ένα τε. άστικό κομμάτι που έχι γκαγκ. στες, αλλά σίτε καμίνι δέν μποροῖσε νά τό σήκωση.

τό πράγμα, παιδί μου!

— Τίποτα! Η θ' άφήσης γενε. αδα, ή...

Άκολούθησε μιά μεγάλη σκη. νή. Κι' έπειδή άγαπῷ τή Λου. λού, κι' έπειδή δέν θέλω νά ό. πορφή έέ αίτιας μου, κι' έπει. δη θέλω νά τής άποδείξω ότι δέν ένδιαφέρουν γιά καμιά άλλη γυναίκα, άποφάσισα νά τής άκού. κι' αὐτή τή γῃ. Είνε τρέις μή. νες τώρα που δέν έβαλα ξουραφί στί πρόσωπό μου. Έγώ άποκτί. σει μιά νενεύδα άξιοσέβαστη. Έγινε. έέ όλλοι κι' ό ίδιος πο. λυ σόσασε άνθρωπος. Ούτε γε. λάω, ούτε χορεύω, ούτε διασκε. δάζω. Κάθε φορά που μοῦρρεται ή όρεξι γιά τέτοιες έλαφρότητες, κυττάω τήν γενεϊνίδα μου και έσπάρω στίον έαυτού μου, τόν σοβαρό έαυτό μου. Οι άνθρωποι μέ σέβονται, μου βγάσουν τό κα. πῃλο. τά παιδιά μέ φωνάζουν στί δρόμα παιμπού, πολλοί νέοι και κορίτσια σήκωνονται και μου προσφέρουν τή θέσι τους στί τραί. Και είμαι μόλις τριάντα πέντε έτών... Η Λουλού είνε πολ. λυ εύχαριστήμένη. Μόνο δέν τής επιτρέπω αίσθηματικές τρυφερότη. τες.

— Πρέπει νά σέβασαι τή γε. νεϊδα μου, τής λέω!...

Και τό μόνο πράμα που μέ δυ. σκολεύει είνε ή σούπα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΟ ΚΡΕΑΣ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ

Τήν συνήθεια νά τράνε τό κρέας τών άλόγων, τήν κλονόμηση σί Γάλλας. Εκείνοι μάλιστα έχάρα. ζαν συχνά μ' ένα λεπτότατο νιότη. τό δέρμα τών άλόγων τους κι' ή. παρταν νά άλγαν από τίς φλέβες, γιά νά τό άναί που νά γάλα και νά τό πούν. Τό πῃρμένο σάν σά. φημά άποτέλεσος γιά τούς βαρβάρους Γάλλους ένα από τά καλύ. τερά άρεκτικά!

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΖΗΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το βραδάκι όταν οι γυναίκες και τα κορίτσια έπεφταν στον ύπνο δεν έλειπαν οι δεινόμοι τους ήπιοι από τον ύπνο. Και συμπαιχνόταν παλαμάκια, τον Χούτ.

Όταν οι Έθραοι έφευγαν κυνηγημένοι από την Αίνυτο, ήταν ανάμεσα τους και ο Χούτ.

Μια μέρα τον αντίκρισε και η Άντα το πανέμορφο κορίτσι και το πρόσωπό της κοκκίνισε σαν το τριαντάφυλλο. Μα και ο νέος την ίδια συμπάθεια έδειξε και ακούραστος και σιωπηλός την ακολουθούσε παντού. Ένα πρωί την πλησίασε και της έδωσε ένα ωραίο δαχτυλίδι από καθαρό χρυσάφι. Συγχρόνως αγάλλασε την Άντα και τη φίλησε.

Είχε έλθει αρκετόν καιρό όταν έρωτευμένα πουλιά, ως που έφθασαν στην έρημη του Σείν.

Μια μέρα όμως ο νέος εξαφανίστηκε. Πολλοί νομίσανε πως η μεγάλη του αγάπη για την Άντα είχε ξεθυμάνει και είχε φύγει πάλι για την Αίνυτο. Άλλα πως μπορούσε να το πιστέψει η όμορφη Άντα; Κάθε πρωί τ' άμυνδαλα τα μάτια έπεφταν στο δαχτυλίδι που της χάρισε ο Χούτ, και τη νύχτα το έβαζε για φυλαχτό κάτω από το μαξιλάρι της και τον δεινούσαν. Δεν πίστευε πως ο Χούτ είχε άσπλαχνη καρδιά. («Όπου και να είναι - έλεγε - θα ξαναβρω ο λατρευτός μου.») Άλλα ο νέος δεν γύριζε.

Οι γυναίκες και τ' άλλα κορίτσια την κουτοπομπόλευαν και την κύτταζαν με βλέμμα ειρωνικό και σαρκαστικό.

Πέρασε καιρός και ο θωδός πόνος χάραξε μια θαυμάσια ρυτίδα στο μέτωπο της Άντα. Το βλέμμα της το είχε σκεπασίσει μια πένθιμη συννεφιά. Βλέποντας την έτσι οι άλλες γυναίκες σταμάτησαν να την κοιροειδούνται και για παρηγορία μάλιστα της μίλιαν τρυφερά για τον καλό της.

Οι μέρες κυλούσαν έρημες και οι βραδυές θλιβερές. Μα η Άντα όλο και έλπιζε...

Ένα πρωί μόλις σηκώθηκε, πήρε το χάλκινο καθεσκάκι της και κυττάχθηκε, πήρε τη χάλκινη κα δούλη στα μαλλιά της. Την ξεριζώσε με το χέρι της και πικράθηκε ακόμα πιο πολύ.

Ήμερες θλιβερές ακολουθούσαν. Κλεισμένη στο τσαντίρι της η Άντα θάρσυνε σιγά σιγά.

Ύστερα από λίγους καιρούς οι συμπατριώτες της κουράστηκαν να πιστεύουν στον ίδιο θεό. Είχαν ανάγκη από ένα θεό που να τον βλέπουν μπροστά τους να έχει τουλάχιστον κάποια μορφή. Μαζεύτηκαν όλοι και παρουσιάστηκαν στον άρχιερα: («Σήκω, του είπαν και φτιάξε μας ένα θεό!») Αυτός τους καθόυχασε. «Θα σας φτιάξω το θεό που ζητάτε, τους είπε, αλλά να πάτε να μου φέρετε οτι χρυσάφικο έχετε δαχτυλίδι, φλωρίδα και οτι άλλο σολοιό μαλαματένιο υπάρχει.»

Την άλλη μέρα η ζέστη ήταν άφορητη. Άεσφνα μέσα από τη σκηνή τον άρχιερα, το πλήθος είδε ένα δόλοκαινοργιο άμαξι να θγαίνε ζεμμένο σε δύο κοκκίνα θαμάλια. Το άμαξι άστραψε γιατί ήταν σκεπασμένο με χρυσοκέντητο ύφασμα. Ίσως το συνδέσαν, κρατώντας σάλπιγγες από χρυσώματα κέρατα.

Το άμαξι προχωρούσε σιγά - σιγά και το πλήθος ακούγοντας τα σαλπίσματα των ιερών άφηνε τις σκηνές του και ακολουθούσε ζοπίως.

Είτοι τ' άμαξι πέρασε μπρός απ' όλες τις σκηνές και κάθε άνδρας και κάθε γυναίκα πετούσαν μέσα άλλος το σκουλαρίκι του, άλλος το δαχτυλίδι να της. Πλούσιοι και φτωχοί προσέφεραν τα χρυσάφικα τους χάριν του καινούργιου θεού...

Το άμαξι έφτασε τέλος κοντά στη σκηνή της Άντα.

Αυτή στεκότανε στο κατώφλι της σκεπτική και λυπημένη.

«Αι, όχι! Ότι έχει και δεν έχει μπορεί να το δώσω, να το δαχτυλίδι του αγαπημένου της, ποτέ!»

Από το δαχτυλίδι αυτό κρεμότανε δαη της η ευγανέ μέσα ο αυτό η εύτυχία του μέλλοντος; «Όχι, ποτέ!»

Το άμαξι κινούταν. Όλες πετούσαν μέσα ο' ασπίσμενη, θουθή, λυπημένη.

Άεσφνα, από μια μουσική φωνή ν' αντίληψε ο' όλη της φωνή να ρίξει το δαχτυλίδι. Τό τρα-οτι θέσι του. Και πάλι το τραδάει και πάλι το σπρώχνει πίσω.

Σαν τρελλά τέλος το τραδάει απότομα και το ρίχνει στον χρυσοφάνιο σωρό.

Μα την ίδια στιγμή ένοιωσε κάτι να σπάει μέσα στην καρδιά της.

Το άμαξι έβλεπε πια χαθεί. Και τότε η Άντα κατάλαβε πως μάταια περιέμενε τον αγαπημένο της.

Ερίξε μια γρήγορη ματιά στα κορίτσια που καθόντουσαν στα κατώφλια τους και σωριάσανε κάτω...

Όταν την σήκωσαν είδαν πως είχε ξεφύκησει...

I. ΦΡΙΣΜΑΝ

Ιστορικές γκάφες αρχαιολόγων

Πώς γελοιοποιούνται οι σοφοί

Πρό δλίγω ακόμη χρόνων ζούσε στο Παρίσι ένας μανιώδης συλλέκτης αρχαίων αντικειμένων. Κάποτε του εδάρησαν ένα μικρό γυμνιστικό, το οποίο εκ πρώτης όψεως έμοιαζε με άρχαιο. «Ο δωρητής του έξηγησε ότι το πιάτο αυτό είχε θρεθεί μέσα σ' έναν άρχαιο τάφο. Ο άρχαιοφίλος ήταν ένθουσιασμένος.

— Νά, μια απόδειξη, φώναξε, ότι οι άρχαιοι μαζί με τις διάφορες τροφές που έφιναν στους νεκρούς τους, έκλειναν στους τάφους τους και μικρά πιάτα!

«Ο σοφός μας γύρισε το πιάτο απ' όλες τις μεριές εξετάζοντάς το προσεχτικά. Φαντάζεσθε λοιπόν τη χαρά ου, όταν στο πίσω μέρος ανακάλυψε μια μισοσβυσμένη επιγραφή. Με πολύ κόπο κατάρτησε να ξεχωρίσει μια λέξη χαραγμένη εκεί με λατινικά γράμματα, τη λέξη «Ποιάνος». Κλειστική άμσως στο γραφείο του και ρίχτηκε στη μελέτη της επιγραφής. Κι' ύστερα από πολλή ώρα έβγαλε το συμπέρασμα ότι η επιγραφή αυτή έπρεπε να χωριστεί σε τέσσερις λέξεις ως έξης: Π. Ο. ΜΑΝ. Σ. Η συμπλήρωσι των λέξεων ήταν πια παιχνιδάκι για τον σοφό μας. Σε λίγο είχε κατορθώσει να λύσει το μυστήριό της. Η επιγραφή είχε ως έξης, κατά τη σοφή του γνώμη: «Ποιμήν, Πι, Όδιντι Μάνιμπος Σάκρις» ήτοι «Τοις Ιεροίς Λειψάνοις του Ποιμήνου Όδιντιου...»!

«Ο σοφός μας πήγε να τρελλασθεί από χαρά. Το άρχαιο αυτό άγγελο έφ' όσον ήταν της εποχής του Όδιντιου βάζειε ουσία θησαυρό. Φαντάζεσθε λοιπόν με τι προσοχή το έκριψε και το διατοκλειώσε... Σε λίγες μέρες τον έπεσκέφθηκε ένας άλλος σοφός συνάδελφός του, στον οποίο έδειξε το πολύτιμο πιάτο του. «Ο έπισκεπτής διως δεν φάνηκε τόσο ένθουσιασμένος.

— Σοβαρά λες ότι το πιάτο αυτό είναι άρχαιο; ρώτησε.

— Βεβαίωςτα. Είναι μάλιστα σπανιότατο στο είδος του!

— Μα σε τέτοιο πιάτο, φίλε μου, τάιζα ενώ τη γάτα μου!... Δεν πιάς ν' αναστήσεις όσα τέτοια πιάτα θέλεις; Μια δέκαρά το κομμάτι έχουν... Τα κατασκευάζει μάλιστα ο συμπαιτριώτης μου άγγελοπλάστης Ποιάνος, από τη Καμπενία! Κόκκαλο ο άρχαιολόγος μας!

Μια άλλη χαριτωμένη γκάφα άρχαιολόγων διηγείται ο Ι. Ντενιέ στο βιβλίο του «Επιστημονικά άνέκδοτα»:

Στα 1840 ανακαλύφθηκε μια άρχαία πλάκα, επάνω στην οποία ήταν χαραγμένη μία Καρχηδονίακή επιγραφή. Το ερμήνα ήταν σπουδαίο και καθώς ήταν φυσικό, διάφοροι σοφοί άρχαιολόγοι άνασκαυμπώθηκαν για να μεταφράσουν την άρχαία επιγραφή.

Πρώτος ο άρχαιολόγος Ντυιδιέ, έδωσε την έξης μετάφραση:

«Ενθάδε κείται ο Αμίκας πατήρ του Ανθία, άγαπητός εις την πατρίδα του και τρυμής εις τους έγγρους του.»

Ένας άλλος άρχαιολόγος διως διαφώνησε με το στρατηγό, λοχυρίζόμενος ότι η επιγραφή έπρεπε να διαβαστεί ως έξης:

«Η Ιέρεια της Ταιδός άνήγειρε το μνημείο αυτό εις την Άνοιξί, εις τας Χάριτας και εις τας Ρόδας, που γοητεύουν και άναξωγονοούν τον κόσμο!».

Οι δύο σοφοί όποστηρίζοντας με φανατισμό ο καθένας τη γνώμη του παρ' όλίγω να έλθουν στα χέρια! Τέλος επενέβη η Ακαδημία των Επιστημών, η οποία έδωσε την έμπεριγνώμονα να μελετήσει την επιγραφή και να εκφέρει τη γνώμη του. «Ο έμπεριγνώμων, μετά έμ-θριστη μελέτη, μετέφρασε την επι-γραφη ως έξης:

«Ο θωδός οδός άφιερούται στον θεό των Άνέμων και των θουελλών, προς κατευνασμόν της όργης του.»

Τό άποτέλεσμα είναι ότι και οι δύο σοφοί τα έβαλαν τελικώς με... τον διατιτή της. Κανείς δε δεν έμαθε ποτέ ποιος από τους τρεις είχε δίκιο, γιατί καθόλου άπίθανο να ήταν και οι τρεις μεταφράσεις λαθασμένες.

Δεν είναι όμως μόνον αυτές οι γκάφες των σοφών άρχαιολόγων. Δεν υπάρχει σοφός που να μην την έπαιθε κατά επανάληψιν στη ζωή του, που να μην έπληρε τον... κώκο γι' αβδόν!

Κάποτε ο περίφημος άρχαιολόγος Φρ. Σελέ άγόρασε πανέκριερα μερικους παπύρους οι όποιοι όστόσο ούτε πανάρχαιοι ήταν ούτε άξιαν πεντάρα. Τον έξηπάτησε άπλούστατα κάποιος τετραπέρατος άπατεών.

«Άς μη ξεχνούμε τέλος και τον διαδόχτο Έλληνα Σιμωνίδη που έπαιε στα δαχτυλά του τους σοφούς της Εβρώπης, πουλώντας τους ως άρχαίους παπύρους, ό,τι έσκόρωνε ο ίδιος, που ήταν σημειωτέον άφαστος τεχνίτης στο είδος αυτό.

γραφη ως έξης:

«Ο θωδός οδός άφιερούται στον θεό των Άνέμων και των θουελλών, προς κατευνασμόν της όργης του.»

Τό άποτέλεσμα είναι ότι και οι δύο σοφοί τα έβαλαν τελικώς με... τον διατιτή της. Κανείς δε δεν έμαθε ποτέ ποιος από τους τρεις είχε δίκιο, γιατί καθόλου άπίθανο να ήταν και οι τρεις μεταφράσεις λαθασμένες.

Δεν είναι όμως μόνον αυτές οι γκάφες των σοφών άρχαιολόγων. Δεν υπάρχει σοφός που να μην την έπαιθε κατά επανάληψιν στη ζωή του, που να μην έπληρε τον... κώκο γι' αβδόν!

Κάποτε ο περίφημος άρχαιολόγος Φρ. Σελέ άγόρασε πανέκριερα μερικους παπύρους οι όποιοι όστόσο ούτε πανάρχαιοι ήταν ούτε άξιαν πεντάρα. Τον έξηπάτησε άπλούστατα κάποιος τετραπέρατος άπατεών.

«Άς μη ξεχνούμε τέλος και τον διαδόχτο Έλληνα Σιμωνίδη που έπαιε στα δαχτυλά του τους σοφούς της Εβρώπης, πουλώντας τους ως άρχαίους παπύρους, ό,τι έσκόρωνε ο ίδιος, που ήταν σημειωτέον άφαστος τεχνίτης στο είδος αυτό.

«Ο θωδός οδός άφιερούται στον θεό των Άνέμων και των θουελλών, προς κατευνασμόν της όργης του.»

Τό άποτέλεσμα είναι ότι και οι δύο σοφοί τα έβαλαν τελικώς με... τον διατιτή της. Κανείς δε δεν έμαθε ποτέ ποιος από τους τρεις είχε δίκιο, γιατί καθόλου άπίθανο να ήταν και οι τρεις μεταφράσεις λαθασμένες.

Δεν είναι όμως μόνον αυτές οι γκάφες των σοφών άρχαιολόγων. Δεν υπάρχει σοφός που να μην την έπαιθε κατά επανάληψιν στη ζωή του, που να μην έπληρε τον... κώκο γι' αβδόν!

Κάποτε ο περίφημος άρχαιολόγος Φρ. Σελέ άγόρασε πανέκριερα μερικους παπύρους οι όποιοι όστόσο ούτε πανάρχαιοι ήταν ούτε άξιαν πεντάρα. Τον έξηπάτησε άπλούστατα κάποιος τετραπέρατος άπατεών.

«Άς μη ξεχνούμε τέλος και τον διαδόχτο Έλληνα Σιμωνίδη που έπαιε στα δαχτυλά του τους σοφούς της Εβρώπης, πουλώντας τους ως άρχαίους παπύρους, ό,τι έσκόρωνε ο ίδιος, που ήταν σημειωτέον άφαστος τεχνίτης στο είδος αυτό.

«Ο θωδός οδός άφιερούται στον θεό των Άνέμων και των θουελλών, προς κατευνασμόν της όργης του.»

Τό άποτέλεσμα είναι ότι και οι δύο σοφοί τα έβαλαν τελικώς με... τον διατιτή της. Κανείς δε δεν έμαθε ποτέ ποιος από τους τρεις είχε δίκιο, γιατί καθόλου άπίθανο να ήταν και οι τρεις μεταφράσεις λαθασμένες.

Δεν είναι όμως μόνον αυτές οι γκάφες των σοφών άρχαιολόγων. Δεν υπάρχει σοφός που να μην την έπαιθε κατά επανάληψιν στη ζωή του, που να μην έπληρε τον... κώκο γι' αβδόν!

Κάποτε ο περίφημος άρχαιολόγος Φρ. Σελέ άγόρασε πανέκριερα μερικους παπύρους οι όποιοι όστόσο ούτε πανάρχαιοι ήταν ούτε άξιαν πεντάρα. Τον έξηπάτησε άπλούστατα κάποιος τετραπέρατος άπατεών.

«Άς μη ξεχνούμε τέλος και τον διαδόχτο Έλληνα Σιμωνίδη που έπαιε στα δαχτυλά του τους σοφούς της Εβρώπης, πουλώντας τους ως άρχαίους παπύρους, ό,τι έσκόρωνε ο ίδιος, που ήταν σημειωτέον άφαστος τεχνίτης στο είδος αυτό.

«Ο θωδός οδός άφιερούται στον θεό των Άνέμων και των θουελλών, προς κατευνασμόν της όργης του.»

Τό άποτέλεσμα είναι ότι και οι δύο σοφοί τα έβαλαν τελικώς με... τον διατιτή της. Κανείς δε δεν έμαθε ποτέ ποιος από τους τρεις είχε δίκιο, γιατί καθόλου άπίθανο να ήταν και οι τρεις μεταφράσεις λαθασμένες.

Δεν είναι όμως μόνον αυτές οι γκάφες των σοφών άρχαιολόγων. Δεν υπάρχει σοφός που να μην την έπαιθε κατά επανάληψιν στη ζωή του, που να μην έπληρε τον... κώκο γι' αβδόν!

Κάποτε ο περίφημος άρχαιολόγος Φρ. Σελέ άγόρασε πανέκριερα μερικους παπύρους οι όποιοι όστόσο ούτε πανάρχαιοι ήταν ούτε άξιαν πεντάρα. Τον έξηπάτησε άπλούστατα κάποιος τετραπέρατος άπατεών.

«Άς μη ξεχνούμε τέλος και τον διαδόχτο Έλληνα Σιμωνίδη που έπαιε στα δαχτυλά του τους σοφούς της Εβρώπης, πουλώντας τους ως άρχαίους παπύρους, ό,τι έσκόρωνε ο ίδιος, που ήταν σημειωτέον άφαστος τεχνίτης στο είδος αυτό.

«Ο θωδός οδός άφιερούται στον θεό των Άνέμων και των θουελλών, προς κατευνασμόν της όργης του.»

Τό άποτέλεσμα είναι ότι και οι δύο σοφοί τα έβαλαν τελικώς με... τον διατιτή της. Κανείς δε δεν έμαθε ποτέ ποιος από τους τρεις είχε δίκιο, γιατί καθόλου άπίθανο να ήταν και οι τρεις μεταφράσεις λαθασμένες.

Δεν είναι όμως μόνον αυτές οι γκάφες των σοφών άρχαιολόγων. Δεν υπάρχει σοφός που να μην την έπαιθε κατά επανάληψιν στη ζωή του, που να μην έπληρε τον... κώκο γι' αβδόν!

Κάποτε ο περίφημος άρχαιολόγος Φρ. Σελέ άγόρασε πανέκριερα μερικους παπύρους οι όποιοι όστόσο ούτε πανάρχαιοι ήταν ούτε άξιαν πεντάρα. Τον έξηπάτησε άπλούστατα κάποιος τετραπέρατος άπατεών.

«Άς μη ξεχνούμε τέλος και τον διαδόχτο Έλληνα Σιμωνίδη που έπαιε στα δαχτυλά του τους σοφούς της Εβρώπης, πουλώντας τους ως άρχαίους παπύρους, ό,τι έσκόρωνε ο ίδιος, που ήταν σημειωτέον άφαστος τεχνίτης στο είδος αυτό.

«Ο θωδός οδός άφιερούται στον θεό των Άνέμων και των θουελλών, προς κατευνασμόν της όργης του.»

Τό άποτέλεσμα είναι ότι και οι δύο σοφοί τα έβαλαν τελικώς με... τον διατιτή της. Κανείς δε δεν έμαθε ποτέ ποιος από τους τρεις είχε δίκιο, γιατί καθόλου άπίθανο να ήταν και οι τρεις μεταφράσεις λαθασμένες.

Δεν είναι όμως μόνον αυτές οι γκάφες των σοφών άρχαιολόγων. Δεν υπάρχει σοφός που να μην την έπαιθε κατά επανάληψιν στη ζωή του, που να μην έπληρε τον... κώκο γι' αβδόν!

Κάποτε ο περίφημος άρχαιολόγος Φρ. Σελέ άγόρασε πανέκριερα μερικους παπύρους οι όποιοι όστόσο ούτε πανάρχαιοι ήταν ούτε άξιαν πεντάρα. Τον έξηπάτησε άπλούστατα κάποιος τετραπέρατος άπατεών.

«Άς μη ξεχνούμε τέλος και τον διαδόχτο Έλληνα Σιμωνίδη που έπαιε στα δαχτυλά του τους σοφούς της Εβρώπης, πουλώντας τους ως άρχαίους παπύρους, ό,τι έσκόρωνε ο ίδιος, που ήταν σημειωτέον άφαστος τεχνίτης στο είδος αυτό.

«Ο θωδός οδός άφιερούται στον θεό των Άνέμων και των θουελλών, προς κατευνασμόν της όργης του.»

Τό άποτέλεσμα είναι ότι και οι δύο σοφοί τα έβαλαν τελικώς με... τον διατιτή της. Κανείς δε δεν έμαθε ποτέ ποιος από τους τρεις είχε δίκιο, γιατί καθόλου άπίθανο να ήταν και οι τρεις μεταφράσεις λαθασμένες.

Δεν είναι όμως μόνον αυτές οι γκάφες των σοφών άρχαιολόγων. Δεν υπάρχει σοφός που να μην την έπαιθε κατά επανάληψιν στη ζωή του, που να μην έπληρε τον... κώκο γι' αβδόν!

Κάποτε ο περίφημος άρχαιολόγος Φρ. Σελέ άγόρασε πανέκριερα μερικους παπύρους οι όποιοι όστόσο ούτε πανάρχαιοι ήταν ούτε άξιαν πεντάρα. Τον έξηπάτησε άπλούστατα κάποιος τετραπέρατος άπατεών.

«Άς μη ξεχνούμε τέλος και τον διαδόχτο Έλληνα Σιμωνίδη που έπαιε στα δαχτυλά του τους σοφούς της Εβρώπης, πουλώντας τους ως άρχαίους παπύρους, ό,τι έσκόρωνε ο ίδιος, που ήταν σημειωτέον άφαστος τεχνίτης στο είδος αυτό.

ΣΤΙΧΟΙ

Λυπημένα δειλινά

Στης γειτονιάς της φτωχικής γυρίζει ο νους μου τα στενά... Τά λυπημένα δειλινά στοχάζομαι ως Κυριακής.

Μέσα στην κενή άντηλιά το μαρμαρένο θηλυκό δίχως έλπιδα και μιλιά ποτίζει το βυλινικό.

Κανείς διαβής δεν περνά... Κανένα αυτί δεν καρτερεί που στο μακρόν όρθι φορεί το γιορτινό ης το γκρενά.

Σά μοίρα πέταται μια γρηά στο φως μιας πόρτας ρημα... Μακραίνει ο ίσκιος του παι...

Στο σύννεφο το θυσανί θα πέση ο φως να κρυφτεί ψαλμός άκούεται η φωνή του τελευταίου πρματευτή.

«Όλα σταμάσαν εδώ... κι' άργεί να νάρθει η βρα...»

Πώς έχω την ψυχή βαρεία... το δειλινό, τη Κυριακή!

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ανθρωποι με υπερφυσική όρασι

Τί διηγούνται οι άρχαιοι συγγραφείς

Μεταξύ των άλλων παραδόσεων, τα όποια μάς διηγούνται οι άρχαιοι συγγραφείς, είναι και τα περιγρύστατα άνέκδοτα, τα άναφερόμενα στην υπερφυσική όρασι με την όποια, έθνε, ήσαν προικισμένα μερικά προνομιούχα άτομα. Έχει μείνει παροιμιώδης η φράσις εμπά λυγκός, την όποια δημιούργησε η τόσο ριζωμένη, μεταξύ των άρχαίων, δοξασία, ότι το τετράποδο αυτό έλέπει δια μέσου... των τοίχων και των στερεών σωμάτων.

«Άλλα κι' αυτός ο λυγκώχρια έμπρός στον Σικελιώτη Στράβωνα, για τον όποιο συγγραφείς κύρους, όπως ο Κικέρων, ο Ούάρρων και ο Βαλέριος Μάξιμος, έθεσίωναν ότι έδλεπε, χωρίς την βοήθεια τηλεσκοπίου, από το άκρωτήριο Λιλυθαίνον ως την Καρχηδόνα και μετρούσε τα πλοία τα όποια έβαιναν απ' το λιμάνι της πόλεως. Πρέπει δε να έξερετε ότι η μεταξύ των δυο αυτών σημείων απόστασις υπερβαίνει τα 300 χιλιόμετρα!

«Άλλοι πάλι συγγραφείς ύποστηρίζαν, —οι άθεόφοβοι—, ότι ο Ίσολιος Κάισαρ, χωρίς να το κουνήσει από τη Γαλατία, έβλεπε από ένα λιμάνι κάθε τι που συνέβαινε

απ' όλη την περιοχή της Βρεττανίας!

«Άλλα και στους νεωτέρους χρόνους ο κόσμος είδε παρόμοια θαύματα. Ο σοφός Ισπανός βενεδικτίνος Θέγιο, κόνει λόγο για τους Ζαχορί, τσαρλατάνους Ισπανούς, οι όποιοι ισχυρίζοντο ότι μπορούσαν να έλθουν τι γίνεται μέσα στη... γη...

Το 1725 όστόσο αναστατώθηκε η Εύρώπη εξ αίτίας μιας Πορτογαλίδας, η όποια αξιώθηκε της τιμής να άπασχολήσει όλους τους σοφούς και τους επιστήμονες της Δύσεως και να παρουσιομορφή απ' τον βασιλέα της Πορτογαλίας, για τις έξαιρετικές όπηρεσιες που τον πρόσφερε, χωρίς στα άκτινοσκοπικά της... μάτια. «Η γυναίκα αυτή άνεκάλυψε φλέβες οδών μεσα στη γη και θαμμένους θησαυρούς, χωρίς άλλη βοήθεια εκτός από την καταπληκτική της όρασι. Ύπεβλεπε τα διάφορα κοιτάσματα, προσδιώριζε το χρώμα τους και σημείωνε τις μεταξύ των αποστάσεις, με καταπληκτική και ά-ξιοθαύμαστη άκρίβεια. Έπίσης είχε την ικανότητα να έλθει κάτω από τα ρούχα, τους μύς, το δέρμα δολοφόρου το σώμα του ανθρώπου, με μια μόνη ματιά. Και αυτά σε μια έποχή που οι άκτινές Ραβν-γκεν και η άκτινοσκόπηση ούτε κατ' όνομα ήσαν γνωστές. «Η τρομερή αυτή γυναίκα περαιοέγραφε λεπτομερώς τη λειτουργία του ανθρώπινου σώματος και έκανε διάγνωση κάθε άρρώστειας...

«Άλλοι πάλι συγγραφείς ύποστηρίζαν, —οι άθεόφοβοι—, ότι ο Ίσολιος Κάισαρ, χωρίς να το κουνήσει από τη Γαλατία, έβλεπε από ένα λιμάνι κάθε τι που συνέβαινε

απ' όλη την περιοχή της Βρεττανίας!

«Άλλα και στους νεωτέρους χρόνους ο κόσμος είδε παρόμοια θαύματα. Ο σοφός Ισπανός βενεδικτίνος Θέγιο, κόνει λόγο για τους Ζαχορί, τσαρλατάνους Ισπανούς, οι όποιοι ισχυρίζοντο ότι μπορούσαν να έλθουν τι γίνεται μέσα στη... γη...

Το 1725 όστόσο αναστατώθηκε η Εύρώπη εξ αίτίας μιας Πορτογαλίδας, η όποια αξιώθηκε της τιμής να άπασχολήσει όλους τους σοφούς και τους επιστήμονες της Δύσεως και να παρουσιομορφή απ' τον βασιλέα της Πορτογαλίας, για τις έξαιρετικές όπηρεσιες που τον πρόσφερε, χωρίς στα άκτινοσκοπικά της... μάτια. «Η γυναίκα αυτή άνεκάλυψε φλέβες οδών μεσα στη γη και θαμμένους θησαυρούς, χωρίς άλλη βοήθεια εκτός από την καταπληκτική της όρασι. Ύπεβλεπε τα διάφορα κοιτάσματα, προσδιώριζε το χρώμα τους και σημείωνε τις μεταξύ των αποστάσεις, με καταπληκτική και ά-ξιοθαύμαστη άκρίβεια. Έπίσης είχε την ικανότητα να έλθει κάτω από τα ρούχα, τους μύς, το δέρμα δολοφόρου το σώμα του ανθρώπου, με μια μόνη ματιά. Και αυτά σε μια έποχή που οι άκτινές Ραβν-γκεν και η άκτινοσκόπηση ούτε κατ' όνομα ήσαν γνωστές. «Η τρομερή αυτή γυναίκα περαιοέγραφε λεπτομερώς τη λειτουργία του ανθρώπινου σώματος και έκανε διάγνωση κάθε άρρώστειας...

«Άλλοι πάλι συγγραφείς ύποστηρίζαν, —οι άθεόφοβοι—, ότι ο Ίσολιος Κάισαρ, χωρίς να το κουνήσει από τη Γαλατία, έβλεπε από ένα λιμάνι κάθε τι που συνέβαινε

απ' όλη την περιοχή της Βρεττανίας!

«Άλλα και στους νεωτέρους χρόνους ο κόσμος είδε παρόμοια θαύματα. Ο σοφός Ισπανός βενεδικτίνος Θέγιο, κόνει λόγο για τους Ζαχορί, τσαρλατάνους Ισπανούς, οι όποιοι ισχυρίζοντο ότι μπορούσαν να έλθουν τι γίνεται μέσα στη... γη...

Το 1725 όστόσο αναστατώθηκε η Εύρώπη εξ αίτίας μιας Πορτογαλίδας, η όποια αξιώθηκε της τιμής να άπασχολήσει όλους τους σοφούς και τους επιστήμονες της Δύσεως και να παρουσιομορφή απ' τον βασιλέα της Πορτογαλίας, για τις έξαιρετικές όπηρεσιες που τον πρόσφερε, χωρίς στα άκτινοσκοπικά της... μάτια. «Η γυναίκα αυτή άνεκάλυψε φλέβες οδών μεσα στη γη και θαμμένους θησαυρούς, χωρίς άλλη βοήθεια εκτός από την καταπληκτική της όρασι. Ύπεβλεπε τα διάφορα κοιτάσματα, προσδιώριζε το χρώμα τους και σημείωνε τις μεταξύ των αποστάσεις, με καταπληκτική και ά-ξιοθαύμαστη άκρίβεια. Έπίσης είχε την ικανότητα να έλθει κάτω από τα ρούχα, τους μύς, το δέρμα δολοφόρου το σώμα του ανθρώπου, με μια μόνη ματιά. Και αυτά σε μια έποχή που οι άκτινές Ραβν-γκεν και η άκτινοσκόπηση ούτε κατ' όνομα ήσαν γνωστές. «Η τρομερή αυτή γυναίκα περαιοέγραφε λεπτομερώς τη λειτουργία του ανθρώπινου σώματος και έκανε διάγνωση κάθε άρρώστειας...

«Άλλοι πάλι συγγραφείς ύποστηρίζαν, —οι άθεόφοβοι—, ότι ο Ίσολιος Κάισαρ, χωρίς να το κουνήσει από τη Γαλατία, έβλεπε από ένα λιμάνι κάθε τι που συνέβαινε

απ' όλη την περιοχή της Βρεττανίας!

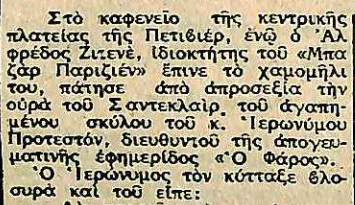
«Άλλα και στους νεωτέρους χρόνους ο κόσμος είδε παρόμοια θαύματα. Ο σοφός Ισπανός βενεδικτίνος Θέγιο, κόνει λόγο για τους Ζαχορί, τσαρλατάνους Ισπανούς, οι όποιοι ισχυρίζοντο ότι μπορούσαν να έλθουν τι γίνεται μέσα στη... γη...

Το 1725 όστόσο αναστατώθηκε η Εύρώπη εξ αίτίας μιας Πορτογαλίδας, η όποια αξιώθηκε της τιμής να άπασχολήσει όλους τους σοφούς και τους επιστήμονες της Δύσεως και να παρουσιομορφή απ' τον βασιλέα της Πορτογαλίας, για τις έξαιρετικές όπηρεσιες που τον πρόσφερε, χωρίς στα άκτινοσκοπικά της... μάτια. «Η γυναίκα αυτή άνεκάλυψε φλέβες οδών μεσα στη γη και θαμμένους θησαυρούς, χωρίς άλλη βοήθεια εκτός από την καταπληκτική της όρασι. Ύπεβλεπε τα διάφορα κοιτάσματα, προσδιώριζε το χρώμα τους και σημείωνε τις μεταξύ των αποστάσεις, με καταπληκτική και ά-ξιοθαύμαστη άκρίβεια. Έπίσης είχε την ικανότητα να έλθει κάτω από τα ρούχα, τους μύς, το δέρμα δολοφόρου το σώμα του ανθρώπου, με μια μόνη ματιά. Και αυτά σε μια έποχή που οι άκτινές Ραβν-γκεν και η άκτινοσκόπηση ούτε κατ' όνομα ήσαν γνωστές. «Η τρομερή αυτή γυναίκα περαιοέγραφε λεπτομερώς τη λειτουργία του ανθρώπινου σώματος και έκανε διάγνωση κάθε άρρώστειας...

«Άλλοι πάλι συγγραφείς ύποστηρίζαν, —οι άθεόφοβοι—, ότι ο Ίσολιος Κάισαρ, χωρίς να το κουνήσει από τη Γαλατία, έβλεπε από ένα λιμάνι κάθε τι που συνέβαινε

απ' όλη την περιοχή της Βρεττανίας!

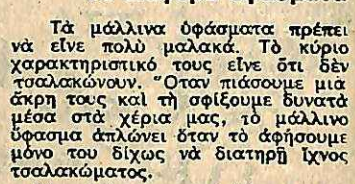
«Άλλα και στους νεωτέρους χρόνους ο κόσμος είδε παρόμοια θαύματα. Ο σοφός Ισπανός βενεδικτίνος Θέγιο, κόνει λόγο για τους Ζαχορί, τσαρλατάνους Ισπανούς, οι όποιοι ισχυρίζοντο ότι μπορούσαν να έλθουν τι γίνεται μέσα στη... γη...

— Μά·την πίστι μου, όλα κατά-
φερα μια χαρά!... φώναζε. Σε
έλας την Πετιθιέρ δέν υπήρχε παρά
μια μονάχα καθηγητής Ειρασκάκης!
Μόνον ἐγὼ ἤξερα πόσον ἀνάγκη
εἶχα τῶν συμβουλευτῶν του σήμε-
ρα.

στο σταθμό να μπειν σ' ένα θανά-
το 3ης θέσεως. Μόλις έμαθε το θά-
νατο του Κωνσταντά, έγκατέλειψε
την Πετιέθιερ άθόρυβα, με τον
σκοπό να μη ενοχληήσει ποτέ πια
έδω... Θά ήταν τρελλός να μείνι
και να μονομαχήση μαζί σου. Ύ-
στερα από το τελευταίο σου άνδρα
αφήμα.

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΟΙΣΕΡ

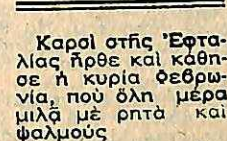
δίπναι μόνο μερικες τριχες απ' τα
 μαλλια σου, αναλογως της δεξιας
 του αντικειμενου που θα διαλε-
 γεις.

—Πόσο καλη εσαι ! φώναξε
 χαρούμενη η Ζωΐτα.

Και μεθυμένη από την άνελ.
 πιστη εύτυχη, άρχισε να τρέχει
 απ' τη μεριά στην άλλη και να τρέχει
 άγοράζει πράγματα που ούτε το
 νομιά τους ήξερε, ούτε σε τι
 μπορούσαν να της χρησιμεύσουν.
 δίνοντας δέκα, είκοσι ή τριάντα
 τριχες απ' τα μαλλιά της.

Όταν το φεγγάρι άρχισε να
 ύπνοχωρή στις πρώτες ώρες α-

μου, εἶπε ἡ Ἐφραθία, εἰς
δὲν μούλειψε μινούτο αἱ
ὁ ἄνθρωπος μου.
Ἡ κυρία θεβρῶνιαι αἱ
μοῦρισε:
— Φαλμός δέκατος τέ-
τος ὄγδοον.
Καί ἔφυγε.
— Αἶντε νά πᾶς σὸ ὅ-
τε ἡ Ἐφραθία. Μῶρὴ αὐ-
τοῦ τοῦ φαλμοῦ ἔχουσε
καὶ κατεβάζοντας δύο
φῶνι της, εἶπε ἐμπιστε-
ντοῦ:
— Τὸ κεφάλι μου νά
ἔρχεται νὰ τὸ Νικόλακτι

οὐ Νικολάκης, ἢ
 οὐ θὰ πηγαίνουν στὸ
 κυρία Φεβρωνία πα-
 νο τὸ ἐπιβάλλο πού
 ἔφταλλε;
 ἔγραφο.
 ὄν κύριο Νικολάκη.
 να μὴ πάρω τὸν ἄν-
 κη Παναγία, ὅεν σέ-
 μ' ἀπορία ἡ ἔφτα-
 νεις στὸ Μαραθῶνα.
 ἡ Ἀθήνας.
 ἡ, κυρία Φεβρωνία
 ἡ, εἰκοσι χρόνια τώρα

δράθηκες θεό, μωρή άντροχωρίστρα! Είκοσι χρόνια μωρή τόν έχω μονοπροσάκω φαλό!

Και με χειρονομίες και μ' άγριοφανάρες άρπαξε τόν Νικολάκη απ' τή γιάκα μέ τόνα χέρι, χαστούκκασε τή δεβρωία μ' τ' άλλο και τράβηξε άφρίζοντα γιά τό σπύτι της.

ΣΟΦΡ. ΡΩΝΑΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ἡ γρατσουνιά

Ὁ ἐπισκέπτης — Ἡ ζωὴ σας εἶναι ἀσφαλὴς γεννάτι κινδύνους. Αὐτὴ τὴ γρατσουνιά στὰ μάγουλα, ἐπὶ παραδειγματὸς ποίος ὅς τις τὴν ἔκαμε;

Ὁ ἑθιρὸς δασκότης. — Δὲν εἶμαι μόνον δασκότης, κύριε, εἶμαι καὶ παντρεμένος!

Τῆς ἐποχῆς

- Δὲν εἶμαι καλὰ, γιατρε.
- Μὰ τί σιθάνεσαι;
- Νά, κάτι πού ποτε ἀνεσθίνει καὶ πό

τε κατέβαιναν μέσα στο στομάχι μου.
— Δέν είναι τίποτα. Θα καταπιες ασφαλώς και μία χρυσή λίρα.

‘Η επιθυμία του

‘Ο μπαμπάς πρὸς τὸν μικρὸν τοῦ γιυνοῦ
— Μπαβδό! Ἐχεις πρῶτης τάξεως θέματα
θμοὺς διὰ νὰ ἐλεῖται τὸ σχολεῖο σου. Ἦν
ἀνταποδοθῇ θέλεις;

Να μὴν ἐλθῇ πάλιν ἀπὸ τὸν πατέρα!

**Τὸ λακρινιτὶ τοῦ Θρασύβουλα
'Επιφύλαξις**

Μά πως νά ζήσω, αδερφέ,
 όταν τό δράμι του
 κοστίζει μιὰ χιλιά
 κι' όταν τάρ'α τό
 χάρις στον Έρυσσο
 την έρην (μαρτυρία)

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐ
 (αὐτοκτονή-
 ῳ ἄρα πίνοντας κινί-
 μεθλο μου τὸ πάσο
 ἔκτός, ὅτε κῦττ
 (τῆρεμέ!
 ἂν τάχουνε ἀλευρ
 (μὲ-
 ὁπότε θά... χορτάσω
 Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

- Αυτό του φώναζε χαιδευτικά.
 - Άιντε δρέεσι! Και έπερτε τὸ κα-
 μούτσι στὰ καπούλια έλαφρά σάν χαδί.
 Μιά μέρα περνούσαν ἀπὸ ἕνα γκαρ-
 μπὸς οἱ γαϊδάρικοι πῶω οἱ Κιρκόρ. Μέσα
 αὐτὸ τὸ μεγάλο σινεργεῖο ὁ πρωτομάστο-
 ρης μ' ἕνα μικρὸ ἔργατ' ἐπιβήδου, βάζαν
 νέφτι καὶ τερεβενθίνη σὲ κάτι καρούλι-
 α;.
 - Τὶ εἶπε μπε αὐτὸ πού βάζεις καρού-
 λια; ρώτησε περιέργως ὁ Κιρκόρ.
 - Μωρὲ ἀπὸ πού σὲ φέρανε; Δὲν εἶ-
 ρεις, μωρὲ Κιρκόρ τὴν νέα ἐφεύρεσι;
 - Ποιά μπε ἐμφερεσι;
 - Μωρὲ αὐτὸ πού δάπεεις, τοῦ εἰν-
 σὰ δάσεια ὁ πρωτομάστορης, γίνεται
 πὰ τὸ ζωνί.

—Πού να τὸ ἤξερω τζάνεμ αὐτό; Ἐν-
κω φοκαρά ἀνθρώπο εἰμαι. Τώρα ἀντ-
γιαθροῦμ, ἐμένα γαιθοῦράκι μου γερασμέ-
νο, κουρασμένο πολὺ εἶνε, ἀν τέλῃς ν
βάλης λίγο ἀπ' αὐτό ἔμπροσθι.
— Αἰντε, δὲν πειράζει, φοκαράς εἶ-
σαι Κιρκόρ, φέρε νὰ τοῦ δάλω λίγο, βά-
στα ὅμως καλὰ τὴν οὐρά του.
Μόλις τὸ ἐργάτης ἔβαλε δύο - τρεῖς
θοῦρασις με νεῖφι καὶ τερεδενθίνι,
ναῖσας, ὅμως...

— Μή σκοτίζεσαι, Κίρκωρ, εἶπε τότε
πρωτοστάτης.

Και γυρίζοντας στο δωμάτιό του, του
— Βάλε, παιδί μου, και στον κ. Κίρκη
λίγο νέφτι. Θέλει να προφτάξει το γυ-
δούρι του!

♦ ♦

· Ασφάλεια ζωής

Για να πείσουν κάποιον που έπρόκει-
το να κάνει ασφάλεια ζωής, δυο πλασιέ
φασαλιετών γραφείων, διανοή-
θοντας με...

— Για να καταλάβετε, κύριε, λέει
νας, τι σπουδαίο γραφείο αντιπροσω-
πεί τις μάς που είχα ασφαλιστεί σε μάς,
πριν 12 και 8 λεπτά η οικογένειά μου
πράζε το ποσόν της ασφαλείας.
— Δέ λές και σπουδαία πράγματα
χίσε ο άλλος. Το δικό μας γραφείο
σκειται στο Ισάγιο μιας πολυκατοικίας
7 πατώμα. Ένας πελάτης μας που
μενε στο 6ο πάτωμα, γλύτρωσε και
χίσε να πέφτει στο κενό. Έ. λοιπόν,
φρα που περνούσε μπρος από το πα-
θύρο των γραφείων.

καθόλου στο σταχί γαβδου-
ράκι της. Ξιλέττα παραγώουσε
μέσα από τα χέρια χοροψύου-
τη φωνή της. Ο σκορπός και
γύρισε που γινόντουσε. Το παλιν-
δρόμην την άσπαχόυσε από τις
λου. Άλλες μάρτες ιδέες του.
ζον τώρα μέσα στο μικρό της κε-
φάλι. Γύριζε από το σπίτι ενός
άρχοντα γειτονικού το σπιτι-
ου όποιο είχε πάει για πώλεσε στο
ση ένα κομμάτι πανί να παραδώ-
σέναι με τα ίδια της που είχε ή
και τα πλύνει που είχε ή εκεί
πέρα την είχαν θαμνώσει.
το γαβδουράκι της είχε βγή
τώρα από το μικρό δάσος και το
μάχησε σ' ένα όμορφο μέρος
πασιμένο με καταπράσινο χορτάρι.
Ή Ξιλέττα πήδησε τότε κάτω
κι' άφηνώντας το ελεύθερο να βο-
σκηση πήγε και κάθισε στη ρι-
ζα μιας χιλιόχρονης βαλάνιας,
που όλοι την έλεγαν «τοπιωχί-
μην» από τότε που μερικοί δια-
βάτες που είχαν κοιμηθή κάτω
απ' αυτήν βεβαίωσαν πως είχαν
βρή μικρές νεράιδες να χορεύουν
χειροπασμένες κάτω απ' το φύς
κού φεγγαριού.

Κουρασμένη απ' τον δρόμο ή
Ζιλέτα άκούμπιζε στον κορμό
της, όταν σε μία αναπαυτική πο-
λυθρόνα κάθ' άρχισε να σκέπτεται πο-
πάλι τους πόθους που είχαν έμ-
πύσει στην άσθα της ψυχής τή
πλοή του άρχοντα.

—Άχ! Καλόπαιγε νεράδες!
φώναξε εφάπαξ ή Ζιλέτα, άν
ένε ελάνθη, όπως άκούσα πολ-
λές φορές, πάλι ή μητέρα μου,
δωσε όδρο στην διαμανθίνα μου.
μακριά έστάθ διαγνήθηκα, τή
ρώστε μου πάλι καλώς ή, φανέ-
γιά να της που μπορώ να την φέρω
Την ή.

οὐκ ἔστιν οὐδὲν στήλην, ἀνάλαστρον, ὡς παρουσάστικη, ὑπερούσια στήλη παντοκράτωρ, τοῖς φορέμασι τῆς Θεοῦ χαριζομένη πετρίδα καὶ τοῦ τοῦ ἡ παιδοῦ τὴν κτῆσιν αὐτοῦ.

— Κι' ἐγὼ θίνω ευχαρίστως
τά μαλλιά μου γιὰ τὰ πᾶρα τὴ
στολιδία της, φώναξε ἀκράτητος
ἡ Ζιλέττα.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ κάνω
ἐνὰ τόσο ὠραῖο δῶρο ὅταν γεν-
νῆθηκες, τῆς εἶπε ἡ Διαμαντίνα.
Ἀφοῦ με παρακάλεσις ὁμως νὰ
φάω πάλι κατὰ μαζὶ σου, ἄκου
λούθησέ με πρὶν ἀγοράζ τὰν κα-
λὸν καὶ κίττα ὁμως νὰ εἶσαι
λογικὴ στοὺς πόθους σου καὶ δὲ
ἀκόρητα.

Τυλίγμενες σ' ἐνὰ ρόβιο σύν-
νεφο ἡ Διαμαντίνα καὶ ἡ Ζιλέττα
ἐξῆλσαν σ' ἐνὰ πῆροσ ὁπου με-

την πρώτη ματιά που έβριξε γύρω
της η Ζωλέττα άσπασε να της έ-
φυγη μία και κραυγή θαυμασμού. Πλά-
τος, νεράδες βρισκόνταν γύρω
της, ντυμένες όλες με θαυμάσια
φορέματα.

Μέ τα κατάλευκα χέρια του
τακτοποιούσαν τα διάφορα έμφο-
ρεμάτα της μαγκιλά αγοράς των
Καί τη δέν υπήρχε έμφυτο
πνίνα λαφείρια, βλαστήμα, έλα-
λαμπισματόνια κάτι απ' το φέ-
το γεννηρίου.

— Πρώτορου και διάλεξε! της
είπε η Δασκάλινά.

— Άλλοιόνου, δέν μπορώ
πάρω τίποτε

«**Η ΖΙΛΕΤΤΑ** θέλησε τότε να
κουτσώσει **ο** έναν ώριμο καθέ-
στη που είχε αγοράσει. Μα α-
πομνημόνιο! Από τα πλοία μα-
λιά της δεν είχε μείνει ούτε μια
τρίχα και παρ' όλα τα κομψό-
τα που φορούσε, ήταν **η** πιγμή.
Χίμη κοπέλλα του κόσμου. «**Αρ-
χιστε** τότε να φανέρη;
— **Διαμνηνίνα!** **Διαμνηνίνα!**...
Φέρε μου πίσω τα ξανθά μαλλιά
μου!...
Μά **η** νεραίδα δεν της άπο-
κρίθηκε. «**Άλλα** την ίδια στιγμή
την γαβρόδουλη της έφασκε να
απομνημόνιο. **Ζιλέττα**...»

υγκριζή. Πάνω στο βροσpero
αναπαυτικά κι' άρχισε να
χορτάει. Εμπήνε της. Ή πρώτη
τρίβη τα πόδια της. Ή πρώτη
της σκέψις ήταν να φέρη με το
μο το χέρι στο κεφάλι της. Άγι
ψι χαρά! Οι μακρύνες έουδες πλε
έουδες της ήσαν στη θέσι τους!
Έκαταλσε τότε πας είχε δη
ένα κνέρο και πιστώμε πως το
έκανε αστό ή νεράδιον Διαμάντι
να γιά να της δώση ένα σκληρό
μάστιγμα. Γύρισε λοιπόν χαρομένο
στο φτωχικό σπιτάκι της πάν να
είχε δικούς της δούλους τους ση-
νούς του κοσμου.

— Περιπάτο, εἶπε ξερά-
λῖα.
— Θὰ ἔρθω κι' ἐγὼ μα-
καὶ τοὺς κόλλησοι.
Σ' ὅλο τὸ δρόμο μου
χές, ῥητά καὶ ψαλμοὺς.
— Ἀκου, καλὲ, φω-
τὴν εἶπε ἡ Ἐρταλία. Μὲς πῶ
λεῖψανο.
Ἐξαφνὰ ἐκεῖ πού προ-
φα καὶ καλὰ, ἔπρεσε ἡ κα-
ρίας θεοβρωμένη. Ἀμέσως
σκούψε, τὴν πῆρε καὶ τὴν
πόδι της, πάνω ἀπὸ τὸ γ-
λιν.
Ἐκεῖνι εἶπε ἐνὰ πνιγ-
τὸν κύτταξε καλά - καλὰ

τια καὶ πρόσθεσε:
 — Ψαλλὸς τριακοτὸς
 δέκατον.
 Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Ἐρ-
 κοντὰ καὶ ἄρπαξε τ' αὐ-
 καὶ τὸν ψαλλὸ καὶ μὴ
 βράδυ χτυποῦσε τὴν π-
 Κεστενέ, τοῦ δάσκαλου.
 — Αὐτὸ κι' αὐτό, τοῦ ἑ-
 σι ἡ Ἐπτάλγῃ. Θέλω νὰ
 ἔχει αὐτὸς ὁ ψαλλὸς.
 Ὁ κύριος Κεστενές ἀ-
 Βίβλο, ἔρπικε τοὺς ψαλ-
 νὰ διδάσκει:
 — Ὁ ψαλλὸς τριακοτὸς

Μάγκες, δες
σ' αυτό τα
πούχεις κατα
που γιά να
πληρώσεις
δραχμούλες

Μά πως να

πρῶτος. Ἐδάφιον
 αλία ἦτανε πολὺ
 τῆς τοῦ ἐδάφιο
 καὶ οὐδὲ τὸ ἴδιον
 ὅρτα τοῦ κυρίου
 εἶπε μ' ἀγανάκτη
 μάθω τί σημασία
 μέσους ἀνοίξε τῇ
 μούσας καὶ ἀρχίσει
 πρῶτος. Ἐδάφι-

ἀρέθκα νὰ ζῶ
ν κόσμῳ τὸ χαζό
κιες τόσες,
ἀ πὰς ὡς τὰ Πατή-
για τὸ εἰσιτή-
ς τετρακόσες!

ζήσω, ἀδερφέ,
ὅταν τὸ δράμι τοῦ
κοστίζει μιὰ χιλιά-
κι' ὅταν τὰρά- τὸ
χάρις (σὺν καιρῷ,
χωρὶς πένθος)

(Σταυρό,
 την έρμη φασουλά-
 (δα!
 Γι' αυτό λαιπόν θ'
 (αυτοκτονή-
 άράδα πίνοντας κινί-
 με όλο μου τό πάσο,
 έκτός, όρέ κύττα
 (τζερεμέ!
 άν τάχουνε άλευρω-
 (μέ-),
 όποτε θά... χορτάσι!

Καί νυρίζοντας στο βοηθό τα
πε σοβαρώτατα:
— Βάλε, παιδί μου, και στον
λίγο νέφτι. Θέλει να προφτά
δουρί του!

♦ ♦

Ασφάλεια ζωής

Για να πείσουν κάποιον που
να κάνει ασφάλεια ζωής, δυο
οφασιοτικών γραφείων, διηγα-
θώντας με τη σειρά του την
την οποία τη σειρά του την

— Για να καταλάβετε, κύριε, τι σπουδαία γραφείο ανήκει να σας πω το εξής. Της μας που είχε ασφαλιστεί στις 12 και 8 μεσημέρι, προζε το ποσό της ασφαλείας — Δέ λες και σπουδαία πράξη ο άλλος. Το δικό μας σκεταί στο Ισογείο μιας πολυώροφης κτιρίου. Ένας πελάτης μου στο 6ο πάτωμα κινείται.

28^ο Σήκωσε τα μάτια της και τον κτύπησε βαθεία. Οι ματιές και των δύο ήταν άγνες, φωτεινές, χωρίς φόβο, χωρίς ντροπή.

— Κύριε Γυμνασιάρχα... ψιθύρισε η Νέλλη.

— Ώ, έκανε αυτός παρακλητικά, δε μπορείς να με φωνάξεις Πάνο;

— Πάνο... 'Η πρότασίς σου με ζαλίζει... Είνε για μένα τόσο αναπάντεχο... τόσο περίεργο αυτό...

— Νέλλη, την έκοψε με θερμή, όρμητική φωνή ο γυμνασιάρχης, άκουσε με. Αυτά τα λόγια που θα σου πω τώρα, τα έτοιμάζω δυο μήνες. Μα δεν ήθελα να σου μιλήσω έτσι, μέσα στο γραφείο. Έδω κάτω από το φουντωτό αυτό πεύκο, είμαστε πιο άνθρωποι κι' οι δυο. Άκουσέ με λοιπόν... Θέλω να σου χαρίσω την ευτυχία που όνειρευτήκες, αλλά δεν κατάρθωσες να χαρίεις. Τα ζύνια τα πράγματα καλά. Μονάχα αν θελήσω να με χτυπήσει η μοίρα δε θα μπορούσα να κρατήσω το λόγο που σου δίνω. Είμαι γερός. 'Ελπίζω στο θεό, ότι θα μου δίνει πάντα την υγεία. Έχω τη θέσι μου, έχω κι' άλλα κέρδη από διάφορα συγγράμματα. 'Εκτός από αυτά, έχω κι' αρκετή περιουσία. Ένα σπίτι όμορφο, καινούργιο στην Νεάπολη. Το αγόρασα από κάποιο λαχείο που κέρδισα κι' από τις οικονομίες μου. Όνειρευόμουν από την ημέρα που το αγόρασα, τη γυναίκα που θα μου το ψιθύριζε. Χίλιες εικόνες γυναικών τοποθέτησα, μέσα σ' αυτό το σπίτι. Άλλες νέες, άλλες ώριμες, μελαγχρινές, γελαστές, σαρδές, άρχοντοπούλες και κοπέλλες του λαού. 'Επισημόνες και καλ λιτέριδες, πλούσιες και φτωχές. Μα καμιά δε μου φαινόταν να ταιριάζει. Όταν γνώρισα όμως εσένα, άμέσως κατάλαβα πως εσύ ήσουν η γυναίκα που περιμεναν οι γυμνοί τοίχοι του σπιτιού μου, για να ζωντανέψουν. Νέλλη, δεν θέλω να σου τάξω περισσότερα απ' ό,τι θα μπορούω να σου δώσω. 'Η ζωή μας θα είναι άνετη. Δεν θα ερνάμεσαι. Θα ασχολήσαι με τη την Νέλλη, και με την κορούλα σου. Τι να σου πω γι' αυτήν; Θα σταθώ, καλύπθω αναπάνη, κάποιον, θα την βοηθήσω να γίνει πάλι, όπως κι' εσύ, μια καλή γυναίκα. Άλλως δε πάρη το δόγμα Νέλλη... Θα είμαι τόσο ευτυχισμένος, να μεσάσας. 'Η ζωή μου θ' αλλάξει τόσο όταν, που μουρκούνται δάκρυα στα μάτια ρίπης αυτή την ευτυχία.

— Πάνο, αποκρίθηκε η Νέλλη σιγά, δεν μπορώ να σου απαντήσω έτσι εύκολα, δεν το ήθελα. Είπε πολύπλοκο το ζήτημα, έ- μπόρε να δέν ξέρω τι σκεπτεύει. Μα νεία, κτυπάς με στα μάτια. Μ' ά- σου για μένα; Χαμήλωσε η Νέλλη, τα μάτια της μιά ξε θαθεία και του αποκρίθηκε: — Ώ, αγαπή!

— 'Η φυσιογνωμία του φωτίστηκε, τα μά- του παραφόρα στο δικό της και τής ει- πε σιγά, με όρμητικά: — Τώρα θα προτιμούσα να 'δρισκόμαστε στο γραφείο... Νέλλη, θα ήθελα να σε φιλήσω, μα φοβάμαι μη μάς ιδούνε... Νέ- λη, δεν φαντάζεσαι πόσο ευτυχισμένο με κάνεις με την απλή σου αυτή λέξη.

— Κι' ενώ, Πάνο, θα ήμουν η πιο ευ- τυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Δεν έχω όμως το δικαίωμα να αφήσω την ψυχή μου ελεύθερη. Πάνο, για σένα τώρα αρ- χίζει η ζωή. Είμαστε σκεδόν ίσοι στα

χρόνια. Άλλα, σκέφτου, πόσο εξπια εγώ. Μία ολόκληρη ζωή έχω πίσω μου.

— Τι σημασία έχει αυτό; Και τα δέντρα φουσιγγώνουν, πρασινίζουν την άνοιξη και τον χειμώνα μένουν ξερά. Αυτό δεν τα εμποδίζει να ξαναφουσιγγούν την άλλη άνοιξη. Κι' εσένα η ζωή σου θα ξαναρχί- σαι. Έχεις δικαιώματα στη ζωή ακόμα. Εί- σαι τόσο νέα... Γιατί δηλαδή, επειδή έ- χεις κόρη της παντρειάς, πρέπει να θά- ψεις τη δική σου την ευτυχία;

— Άκριβώς τη Μελίτα συλλογίζομαι... Δεν πιστεύω να είναι ευτυχισμένη η μι- κρή, αν της δώσω πατρύδα...

— Άκουσε, Νέλλη. Κι' αυτό το σκέφθη- κα και περίμενα να μου το πής. Βέβαια, τα παιδιά έχουν τον ενθισμό τους. Μα έ- γώ το βρίσκω απάνθρωπο αυτό, όταν η μητέρα, είναι τόσο νέα σαν κι' εσένα. Έξ- άλλου, η Μελίτα θα είναι πιο ευτυχής έ- χοντας έμένα για πατρίδα, παρά αν εξα- κολουθεί να ζη τη δύσκολη ζωή που περ- νά μονάχη, κι' εσένα...

— Δεν ξέρω, έκανε σκεπτική, η Νέλλη.

— 'Η Μελίτα είναι ένα κορίτσι υπερευαίσθη- το. Να λάβης υπ' όψη σου ότι την αγαπώ περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο. Δεν θα ήθελα να της μαράνω την καρδιά της. — Νέλλη, αν σ' αγαπά η Μελίτα όσο την αγαπάς κι' εσύ, πρέπει να σε καταλάβη και να χαρή. Γι' αυτήν, η ζωή ανοίγεται ρόδινη μπροστά της. Θ' αγαπήσει και θ' αγαπηθεί. Είνε όμορφη σαν την αυγή. Και ποιος δεν θα την αγαπήσει;

— Δεν ξέρω. Μου φαίνεται πως έχει κάποια λυπή. Μήπως αγαπάει και δεν την αγαπάνε...

— Τα μάγουλά της χλωμάναν τελευταία και δεν με κτυπάει πια στα μάτια με την άδωκτα που είχε άλλοτε.

— Θα το εξετάσουμε αυτό το ζήτημα.

— Έννοια σου, δεν θα την αφήσουμε την μικρή να μαράβη. Άς δώσω τώρα τις έ- ζετάσεις της, να πάρη το απολυτήριο της, άς παντρευθούμε και μεις, κι' όλα θα κανονιστούν. Τάκου κανονίσεις όλα μέ- σα μου, ως στις ελάχιστες λεπτομέρειες. Με δασκαλιστική σχολαστικότητα.

— Γέλασαν κι' οι δυο τους.

— Άκουσε, είπε ο Πάνος. Ούτε άρρα- θώνα θ' αναγγελλούμε, ούτε τιποτε. Μό- λις τελειώσω το θάσαν των εξετάσεων, θα παντρευτούμε. Δεν είναι ανάγκη να κάνης καμιά έτοιμια. Θα φροντίσω έ- γώ να σου δώσω τα μέσα ν' αποκτήσης, ό,τι σου λείπει. 'Επειτα, άμέσως, θα κά- νουμε ένα ταξίδι. Θα πάρουμε και τη Μελίτα μαζί μας, κι' άς είναι ο μήνας του μέλιτος... 'Επειτα, θα γυρίσουμε τον Σεπτέμβρη και θα εγκατασταθούμε στο άπανω πάτωμα του σπιτιού μου, που θα το ξενοικιάσω στο μεταξύ. 'Ο χειμώνας θα μάς βρή έτοιμους. Το σπίτι μας θα εί- ναι ζεστό, σωστός παράδεισος. 'Εσύ θα είσαι για μένα ο ήλιος που θα το ζεσταίνει μέρα - νύχτα, κι' η Μελίτα θα είναι το ζωντανό λουλούδι, που θα το όμορφαίνει ακόμα πιο πολύ. Νέλλη... η καρδιά μου πηδάει από άνημπονησία. 'Εσύ όμως εί- σαι ακόμα σκεπτική...

— Θα πηδούσε κι' έμένα η καρδιά μου, Πάνο, αν δεν τη θάραινε το παρελθόν. Μη ξεχνάς, ότι τον άντρα μου τον αγά- πησα, τον αγάπησα μ' όλη μου την ψυ- χή...

— Ένα σύννεφο πέρασε από την φωτεινή φυσιογνωμία του Πάνου.

— Το πιστεύω, τής είπε. Κι' αν δεν σ' αγαπούσα τόσο, θα φοβόμουν αυτή την αγάπη, κι' άς είναι πεθαμένος. Μα η καρ- δια του ανθρώπου είναι κάτι το πολύπλο- κο. Δεν μπορεί να κλειστή για πάντα. Κάποια χαραμάδα θάχη μείνει ανοικτή... Κι' από τη χαραμάδα αυτή, μπορεί να μη μεία μέσα στην καρδιά σου η καινούργια αγάπη. Δε σού ζητώ να ξεχάσης το πα- ρελθόν. Μαζί θα πηγαίνουμε λουλούδια στον τάφο του. Μα θέλω να μου υποσχε- θής ότι θα μ' αγαπάς και μένα...

Με κατεβασμένο το κεφάλι άκουγε τα λόγια του η Νέλλη. Το στήθος της άνε- δοκαθείαινε φουρτούνισμένο. Όλη η περασμένη ζωή της ζωντανή μέσα της, θυμόταν τις στιγμές της τρελλής ευτυ- χίας και τις στιγμές του πένου. Ζύγισε την καρδιά της. Τον αγαπούσε ακόμα, το σο το θάνη της, που δεν θα μπορούσε ν' αγαπήσει άλλον άντρα; Όχι! Το «αγα- πώ» που είχε στον Πάνο, δεν ήταν ψεύμα. Στην καρδιά της ήταν τώρα, αλήθεια, δυο αγάπες. Μία πονεμένη, ίερη, για το θά- νη. Μία αγάπη, που της έσφιγγε την καρδιά. Και μία αγάπη δειλή, τρεμουλια- στή, μα φωτεινή, για τον Πάνο. Μία αγά- η που την έκανε να το ξεχνάει όλα για λίγες στιγμές.

— Πάνο, είπε η Νέλλη, μ' ένα γλυκό χαμόγελο. Δεν ξέρω τι να σου πώ... Σε πιο δύσκολο δίλημμα δεν θρέθηκε ποτέ στη ζωή μου. Δεν μπορώ να σου απαν- τήσω επιπόλαια... Θέλω να σκεφθώ.

— Πόσες ημέρες;

— Πόσες ημέρες;... Δεν μπορώ να το ορίσω αυτό... Άφησε με να το σκεφθώ καλά. Μία μέρα, ξαφνικά, θάρη μέσα μου ατύρμητα η απάντησις, το ξέρω...

— Και θα είναι, («ναι»)

Τον έκτυπαξε σοβαρά. Και του αποκρί- θηκε:

— Ίσως... Μου φαίνεται πως μπορεί να είναι ναι.

— Δεν μου αφήνεις και μεγάλη έλπίδα, είπε ο Πάνος, και μία σκία λυπής πέρασε στα μάτια του.

— Σου αφήνω όση έλπίδα ακριβώς πρέ- πει να έχεις.

Σώπασαν κι' οι δυο κάμποση ώρα. Το τραγούδι των τζιτζικιών άκουγόταν ήπι- νο, έκνευριστικό. Και μέσα στο τραγού- δι αυτό, άκούσθηκε μία παιδιάτικη φω- νούλα:

— Μαμά!...

— Ήταν η Μελίτα. Το πρόσωπό της ή- ταν χλωμό. Τα μάγουλά της θαδούλα- μένα. Τα μάτια της, σκοτεινά, κτυπαζαν τη μητέρα της βαθεία, και δεν στράφη- καν καθόλου προς το γυμνασιάρχη.

— Τι θέλεις, Μελίτα; ρώτησε η Νέλλη, κατεβάζοντας σαν ένοχη τα μάτια της.

— Μαμά, αποκρίθηκε η μικρή μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο... «Ήλθα... μ' έστει- λαν να ζητήσω την άδεια, να πάμε ίσα- με εκείνο το βουνάκι...»

— Μελίτα, φώναζε ο γυμνασιάρχης γε- λαστός, για κτυπάς με στα μάτια. Τι συμβαίνει; Δεν είσαι τόσο χαρούμενη ό- σο χαρούμενη έπρεπε να είσαι εδώ, στον καθαρό έρα, στη θαμνασία αυτή φύσι.

— Άφιστε την τώρα τη μικρή, τον δι- έκοψε η μητέρα της.

Και γυρίζοντας στην κόρη της, τής ει- πε:

— Ναι, πηγαίνετε ως το βουνάκι, μα όχι πιο μακριά.

— 'Η κοπελλάτα έφυγε τρέχοντας. Τα σγουρά καστανά μαλλιά της, χόρευαν ά- πανω στους ώμους της. 'Η λυγρή της οι- λουέττα, μέσα στη μαύρη ποδιά, ήταν κομψή κι' ανάλαφρη.

— Χμ... έκανε ο γυμνασιάρχης γελα- στός. Αλήθεια, σαν πολύ έρωτοχτυπη- μένη μου φαίνεται η μικρή. Χαρά στον νέο που αγαπάει. Γιατί μαντεύω μέσα στην παιδιάτικη φυσιογνωμία της, το ίδιο ήφαί στειο που μαντεύω και στη δική σου την ψυχή.

«ΕΧΩ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΖΗΣΩ!»

— Ήλθε το τέλος του 'Ιουνίου. Οι έξε- τάσεις τελειώσαν. 'Η Μελίτα πήρε το ά- πολυτήριό της.

— 'Ο γυμνασιάρχης προκαλούσε πολλές συναντήσεις με τη Νέλλη, έλπιζοντας πάν- τα να της παρουσιάσει την ευκαιρία να του δώσει την απάντησιν που περιμενε. 'Η Νέλλη όμως δεν μπορούσε ν' αποφασίσει. Πάλευε μέσα της. Αυό άνθρωποι λές και ζούσαν μέσα στο κορμί της, δυο ψυχές.

— 'Η μία τής έλεγε:

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Η ώραία 'Ιεδιδά

Ο γυιός του βασιλιά 'Ιερο-δοάμ, το κακότυχο βασιλό-πουλο, είναι βαρεία άρρωστο. Το τραντάζουν σύγκορμο τα ρίγη και το φλογίζει ο πυρε-τός.

— 'Αχιά, έτοιμάσου! 'Η βα- σίλισσα, η γυναίκα του 'Ιερο-δοάμ έρχεται να σε ρωτήση για το παιδί της που είναι βα- ρεία άρρωστο. Πρόσεξε μη γε- λαστής, 'Αχιά, γιατί είναι ντυ- μένη άνδρικά. Μήπως της με- θάρρος, χωρίς να φοβηθής.

— Παιδάκι μου, τί έχεις; Γι- ατί δεν μου μιλάς, γυιόκα μου, λεβέντη μου, καμάρη μου;

— Το βασιλόπουλο μισανόγει- τα βαρεία θάλαρα του, της ρί- χνει ένα θαλό βλέμμα, μα δεν έχει τη δύναμη να τής αποκρί- θη. Ένα χαμόγελο ανήν φωτί- ζει για μία στιγμή το 'χλωμό του πρόσωπο.

— Μήπως μου, γλυκό μου παιδί, παρακαλεί η βασιλί- σα. Πές μου τι έχεις, κανακά- ρη μου.

Μα δεν σαλεύουν τα χείλη του νέου. Δεν έχει δύναμη να ηή και μία μονάχα λέξη.

Καθισμένος λίγο πιο πέρα, ο βασιλιάς 'Ιεροδοάμ θλέπει κι' άκουει και συλλογίζεται με το κεφάλι σκυμμένο στο στήθος του, βαρύν, θλιβερός, αεζολυ- πητος. Γιατί τον κατατρέπει έ- τσι ο θεός;

Σαν να μάντεψε τη σκέψη του αυτή η βασιλίσα γυρίζει απότομα και του λέει:

— 'Ο Κύριος είναι όργισμένος μαζί μας, 'Ιεροδοάμ. 'Ο Κύριος μάς τιμωρεί δικαία, γιατί τον λημονήσαμε και πιστεύεις στα είδωλα και προφέρεις ύσιες σ' άγάλματα μούσκων, όπως οι Αιγυπτίοι.

— 'Ο 'Ιεροδοάμ δεν βρίσκει λό- για ν' αποκρίθ. 'Η γυναίκα του έχει δική. Λημονήσε τον Κύριο του το θεό του κι' ο θεός τον τιμωρεί σκληρά.

— Έξαφαν ο 'Ιεροδοάμ πετά- γεται όρθιος. Έχει πάρει την απόφασή του.

— 'Ιεδιδά, λέει στην γυναίκα του, σήκω γρήγορα, ντύσου αν- δρικά φορέματα και ύπαισε εις Σηλώ. Έκει βρίσκεται ο 'Αχιά, ο προφήτης. Πήγαινε του δέκα φώμα, κουλούρια, ένα σταμνί με μέλι και, χωρίς να καταλά- θη το φύλο σου, χωρίς να νοι- ώση πως είσαι η γυναίκα μου, η βασιλίσα, ρώτησε τον να σου πη γιατί βασανίζομαστε και τί θ' απογίνη το παιδί μας.

Δεν περιμενε ν' άκούση πε- ρισσότερα η βασιλίσα. Ντύ- θηκε άνδρικά, έκρυψε κάτω ά- πό ένα βελούδενιο σκουφί τα ηλούσια μαλλιά της, φίλησε το άρρωστο παιδί της, φορτώθηκε τα όωρα κι' έφυγε.

Εις Σηλώ, ο προφήτης 'Αχιά κάθεται στο παράθυρό του. Εί- νε πολύ γερός πιά. Τον έχουν πάρει τα χρόνια, δεν τον θα- στούν τα πόδια του, δεν θέρ- λει καθόλου σκεδόν, τα χέρια του τρέμουν καθώς καιδέει τη λευκή χιονιάτη γενειάδα του που φτάνει κάτω από το στήθος του.

— Άξάφω κάτι σαν φτεροκό- πημα άντηκει σ' αυτιά του. Τάρασσεται. 'Η καρδιά του χτυ- πάει δυνατά μέσα στο γέρικο στήθος του.

Νιώθει πως κάποιος στέκει

πλάι του. Και δεν γελιέται. Μία φωνή απόκοσμ άντηκει σε λί- γο:

— 'Αχιά, έτοιμάσου! 'Η βα- σίλισσα, η γυναίκα του 'Ιερο-δοάμ έρχεται να σε ρωτήση για το παιδί της που είναι βα- ρεία άρρωστο. Πρόσεξε μη γε- λαστής, 'Αχιά, γιατί είναι ντυ- μένη άνδρικά. Μήπως της με- θάρρος, χωρίς να φοβηθής.

— Παιδάκι μου, τί έχεις; Γι- ατί δεν μου μιλάς, γυιόκα μου, λεβέντη μου, καμάρη μου;

— Το βασιλόπουλο μισανόγει- τα βαρεία θάλαρα του, της ρί- χνει ένα θαλό βλέμμα, μα δεν έχει τη δύναμη να τής αποκρί- θη. Ένα χαμόγελο ανήν φωτί- ζει για μία στιγμή το 'χλωμό του πρόσωπο.

— Μήπως μου, γλυκό μου παιδί, παρακαλεί η βασιλί- σα. Πές μου τι έχεις, κανακά- ρη μου.

Μα δεν σαλεύουν τα χείλη του νέου. Δεν έχει δύναμη να ηή και μία μονάχα λέξη.

Καθισμένος λίγο πιο πέρα, ο βασιλιάς 'Ιεροδοάμ θλέπει κι' άκουει και συλλογίζεται με το κεφάλι σκυμμένο στο στήθος του, βαρύν, θλιβερός, αεζολυ- πητος. Γιατί τον κατατρέπει έ- τσι ο θεός;

Σαν να μάντεψε τη σκέψη του αυτή η βασιλίσα γυρίζει απότομα και του λέει:

— 'Ο Κύριος είναι όργισμένος μαζί μας, 'Ιεροδοάμ. 'Ο Κύριος μάς τιμωρεί δικαία, γιατί τον λημονήσαμε και πιστεύεις στα είδωλα και προφέρεις ύσιες σ' άγάλματα μούσκων, όπως οι Αιγυπτίοι.

— 'Ο 'Ιεροδοάμ δεν βρίσκει λό- για ν' αποκρίθ. 'Η γυναίκα του έχει δική. Λημονήσε τον Κύριο του το θεό του κι' ο θεός τον τιμωρεί σκληρά.

— Έξαφαν ο 'Ιεροδοάμ πετά- γεται όρθιος. Έχει πάρει την απόφασή του.

— 'Ιεδιδά, λέει στην γυναίκα του, σήκω γρήγορα, ντύσου αν- δρικά φορέματα και ύπαισε εις Σηλώ. Έκει βρίσκεται ο 'Αχιά, ο προφήτης. Πήγαινε του δέκα φώμα, κουλούρια, ένα σταμνί με μέλι και, χωρίς να καταλά- θη το φύλο σου, χωρίς να νοι- ώση πως είσαι η γυναίκα μου, η βασιλίσα, ρώτησε τον να σου πη γιατί βασανίζομαστε και τί θ' απογίνη το παιδί μας.

Δεν περιμενε ν' άκούση πε- ρισσότερα η βασιλίσα. Ντύ- θηκε άνδρικά, έκρυψε κάτω ά- πό ένα βελούδενιο σκουφί τα ηλούσια μαλλιά της, φίλησε το άρρωστο παιδί της, φορτώθηκε τα όωρα κι' έφυγε.

Εις Σηλώ, ο προφήτης 'Αχιά κάθεται στο παράθυρό του. Εί- νε πολύ γερός πιά. Τον έχουν πάρει τα χρόνια, δεν τον θα- στούν τα πόδια του, δεν θέρ- λει καθόλου σκεδόν, τα χέρια του τρέμουν καθώς καιδέει τη λευκή χιονιάτη γενειάδα του που φτάνει κάτω από το στήθος του.

— Άξάφω κάτι σαν φτεροκό- πημα άντηκει σ' αυτιά του. Τάρασσεται. 'Η καρδιά του χτυ- πάει δυνατά μέσα στο γέρικο στήθος του.

Νιώθει πως κάποιος στέκει

πλάι του. Και δεν γελιέται. Μία φωνή απόκοσμ άντηκει σε λί- γο:

— 'Αχιά, έτοιμάσου! 'Η βα- σίλισσα, η γυναίκα του 'Ιερο-δοάμ έρχεται να σε ρωτήση για το παιδί της που είναι βα- ρεία άρρωστο. Πρόσεξε μη γε- λαστής, 'Αχιά, γιατί είναι ντυ- μένη άνδρικά. Μήπως της με- θάρρος, χωρίς να φοβηθής.

— Παιδάκι μου, τί έχεις; Γι- ατί δεν μου μιλάς, γυιόκα μου, λεβέντη μου, καμάρη μου;

— Το βασιλόπουλο μισανόγει- τα βαρεία θάλαρα του, της ρί- χνει ένα θαλό βλέμμα, μα δεν έχει τη δύναμη να τής αποκρί- θη. Ένα χαμόγελο ανήν φωτί- ζει για μία στιγμή το 'χλωμό του πρόσωπο.

— Μήπως μου, γλυκό μου παιδί, παρακαλεί η βασιλί- σα. Πές μου τι έχεις, κανακά- ρη μου.

Μα δεν σαλεύουν τα χείλη του νέου. Δεν έχει δύναμη να ηή και μία μονάχα λέξη.

Καθισμένος λίγο πιο πέρα, ο βασιλιάς 'Ιεροδοάμ θλέπει κι' άκουει και συλλογίζεται με το κεφάλι σκυμμένο στο στήθος του, βαρύν, θλιβερός, αεζολυ- πητος. Γιατί τον κατατρέπει έ- τσι ο θεός;

Σαν να μάντεψε τη σκέψη του αυτή η βασιλίσα γυρίζει απότομα και του λέει:

— 'Ο Κύριος είναι όργισμένος μαζί μας, 'Ιεροδοάμ. 'Ο Κύριος μάς τιμωρεί δικαία, γιατί τον λημονήσαμε και πιστεύεις στα είδωλα και προφέρεις ύσιες σ' άγάλματα μούσκων, όπως οι Αιγυπτίοι.

— 'Ο 'Ιεροδοάμ δεν βρίσκει λό- για ν' αποκρίθ. 'Η γυναίκα του έχει δική. Λημονήσε τον Κύριο του το θεό του κι' ο θεός τον τιμωρεί σκληρά.

— Έξαφαν ο 'Ιεροδοάμ πετά- γεται όρθιος. Έχει πάρει την απόφασή του.

— 'Ιεδιδά, λέει στην γυναίκα του, σήκω γρήγορα, ντύσου αν- δρικά φορέματα και ύπαισε εις Σηλώ. Έκει βρίσκεται ο 'Αχιά, ο προφήτης. Πήγαινε του δέκα φώμα, κουλούρια, ένα σταμνί με μέλι και, χωρίς να καταλά- θη το φύλο σου, χωρίς να νοι- ώση πως είσαι η γυναίκα μου, η βασιλίσα, ρώτησε τον να σου πη γιατί βασανίζομαστε και τί θ' απογίνη το παιδί μας.

Δεν περιμενε ν' άκούση πε- ρισσότερα η βασιλίσα. Ντύ- θηκε άνδρικά, έκρυψε κάτω ά- πό ένα βελούδενιο σκουφί τα ηλούσια μαλλιά της, φίλησε το άρρωστο παιδί της, φορτώθηκε τα όωρα κι' έφυγε.

Εις Σηλώ, ο προφήτης 'Αχιά κάθεται στο παράθυρό του. Εί- νε πολύ γερός πιά. Τον έχουν πάρει τα χρόνια, δεν τον θα- στούν τα πόδια του, δεν θέρ- λει καθόλου σκεδόν, τα χέρια του τρέμουν καθώς καιδέει τη λευκή χιονιάτη γενειάδα του που φτάνει κάτω από το στήθος του.

— Άξάφω κάτι σαν φτεροκό- πημα άντηκει σ' αυτιά του. Τάρασσεται. 'Η καρδιά του χτυ- πάει δυνατά μέσα στο γέρικο στήθος του.

Νιώθει πως κάποιος στέκει

πλάι του. Και δεν γελιέται. Μία φωνή απόκοσμ άντηκει σε λί- γο:

— 'Αχιά, έτοιμάσου! 'Η βα- σίλισσα, η γυναίκα του 'Ιερο-δοάμ έρχεται να σε ρωτήση για το παιδί της που είναι βα- ρεία άρρωστο. Πρόσεξε μη γε- λαστής, 'Αχιά, γιατί είναι ντυ- μένη άνδρικά. Μήπως της με- θάρρος, χωρίς να φοβηθής.

— Παιδάκι μου, τί έχεις; Γι- ατί δεν μου μιλάς, γυιόκα μου, λεβέντη μου, καμάρη μου;

— Το βασιλόπουλο μισανόγει- τα βαρεία θάλαρα του, της ρί- χνει ένα θαλό βλέμμα, μα δεν έχει τη δύναμη να τής αποκρί- θη. Ένα χαμόγελο ανήν φωτί- ζει για μία στιγμή το 'χλωμό του πρόσωπο.

— Μήπως μου, γλυκό μου παιδί, παρακαλεί η βασιλί- σα. Πές μου τι έχεις, κανακά- ρη μου.

Μα δεν σαλεύουν τα χείλη του νέου. Δεν έχει δύναμη να ηή και μία μονάχα λέξη.

Καθισμένος λίγο πιο πέρα, ο βασιλιάς 'Ιεροδοάμ θλέπει κι' άκουει και συλλογίζεται με το κεφάλι σκυμμένο στο στήθος του, βαρύν, θλιβερός, αεζολυ- πητος. Γιατί τον κατατρέπει έ- τσι ο θεός;

Σαν να μάντεψε τη σκέψη του αυτή η βασιλίσα γυρίζει απότομα και του λέει:

— 'Ο Κύριος είναι όργισμένος μαζί μας, 'Ιεροδοάμ. 'Ο Κύριος μάς τιμωρεί δικαία, γιατί τον λημονήσαμε και πιστεύεις στα είδωλα και προφέρεις ύσιες σ' άγάλματα μούσκων, όπως οι Αιγυπτίοι.

— 'Ο 'Ιεροδοάμ δεν βρίσκει λό- για ν' αποκρίθ. 'Η γυναίκα του έχει δική. Λημονήσε τον Κύριο του το θεό του κι' ο θεός τον τιμωρεί σκληρά.

— Έξαφαν ο 'Ιεροδοάμ πετά- γεται όρθιος. Έχει πάρει την απόφασή του.

— 'Ιεδιδά, λέει στην γυναίκα του, σήκω γρήγορα, ντύσου αν- δρικά φορέματα και ύπαισε εις Σηλώ. Έκει βρίσκεται ο 'Αχιά, ο προφήτης. Πήγαινε του δέκα φώμα, κουλούρια, ένα σταμνί με μέλι και, χωρίς να καταλά- θη το φύλο σου, χωρίς να νοι- ώση πως είσαι η γυναίκα μου, η βασιλίσα, ρώτησε τον να σου πη γιατί βασανίζομαστε και τί θ' απογίνη το παιδί μας.

Δεν περιμενε ν' άκούση πε- ρισσότερα η βασιλίσα. Ντύ- θηκε άνδρικά, έκρυψε κάτω ά- πό ένα βελούδενιο σκουφί τα ηλούσια μαλλιά της, φίλησε το άρρωστο παιδί της, φορτώθηκε τα όωρα κι' έφυγε.

Εις Σηλώ, ο προφήτης 'Αχιά κάθεται στο παράθυρό του. Εί- νε πολύ γερός πιά. Τον έχουν πάρει τα χρόνια, δεν τον θα- στούν τα πόδια του, δεν θέρ- λει καθόλου σκεδόν, τα χέρια του τρέμουν καθώς καιδέει τη λευκή χιονιάτη γενειάδα του που φτάνει κάτω από το στήθος του.

— Άξάφω κάτι σαν φτεροκό- πημα άντηκει σ' αυτιά του. Τάρασσεται. 'Η καρδιά του χτυ- πάει δυνατά μέσα στο γέρικο στήθος του.

Νιώθει πως κάποιος στέκει

πλάι του. Και δεν γελιέται. Μία φωνή απόκοσμ άντηκει σε λί- γο:

— 'Αχιά, έτοιμάσου! 'Η βα- σίλισσα, η γυναίκα του 'Ιερο-δοάμ έρχεται να σε ρωτήση για το παιδί της που είναι βα- ρεία άρρωστο. Πρόσεξε μη γε- λαστής, 'Αχιά, γιατί είναι ντυ- μένη άνδρικά. Μήπως της με- θάρρος, χωρίς να φοβηθής.

— Παιδάκι μου, τί έχεις; Γι- ατί δεν μου μιλάς, γυιόκα μου, λεβέντη μου, καμάρη μου;

— Το βασιλόπουλο μισανόγει- τα βαρεία θάλαρα του, της ρί- χνει ένα θαλό βλέμμα, μα δεν έχει τη δύναμη να τής αποκρί- θη. Ένα χαμόγελο ανήν φωτί- ζει για μία στιγμή το 'χλωμό του πρόσωπο.

— Μήπως μου, γλυκό μου παιδί, παρακαλεί η βασιλί- σα. Πές μου τι έχεις, κανακά- ρη μου.

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Δύσκολη αποστολή

ΠΡΟΣΩΠΑ: Ρενέ Λακλουά: 30 χρόνων Μωρίς Πρενζώ: 30 χρόνων ΚΑ ΝΤΑΝΚΟΥΡ: 28 χρόνων.

Σκηνή πρώτη

(Στο γραφείο του δικηγόρου Ρενέ Λακλουά).

Μωρίς.—Ναι, φίλε μου, σου ζητώ να αναλάβεις την εμπιστευτική αποστολή εν ονόματι της σουσίας μας...

Ρενέ.—Το ζήτημα είναι πολύ λεπτό και νομίζω ότι θα ήταν προτιμότερο να ενεργήσουν μόνοι σου, αν αγαστάς ειλικρίνεια την κ. Ντανκούρ.

Μωρίς.—Δεν την αγαπάω καθόλου. Την θέλω μόνο για γενναία μου, γιατί η νεαρή αυτή χίρρα έχει μια πρώτη αξίωση πειστική. Θα μου πεις βέβαια, ότι και κάθε άλλο παρόμοιο είναι...

Ρενέ.—Ω, κυρία μου! Κα ΝΤΑΝΚΟΥΡ.—Μην το παίρνετε για κομπλιμέντο. Ξέρω πόσο είμαι ειλικρινής. Σας βεβαιώ λοιπόν ότι η ευχαρίστηση να κουβεντιάσω μαζί σας, όπως οι άλλοι που με περιτομίζουν, μου μιλάει πάντα με λεπτοπληγία.

ΚΑ ΝΤΑΝΚΟΥΡ.—Μην το παίρνετε για κομπλιμέντο. Ξέρω πόσο είμαι ειλικρινής. Σας βεβαιώ λοιπόν ότι η ευχαρίστηση να κουβεντιάσω μαζί σας, όπως οι άλλοι που με περιτομίζουν, μου μιλάει πάντα με λεπτοπληγία.

Ρενέ.—Ξέρεις αγαπητέ Μωρίς, δεν ταίριαζαν καθόλου οι ιδέες μας για τον γάμο!

Μωρίς.—Το ξέρω. Έσύ τον θεωρείς ως ένωση δύο ψυχών! Έπειδή λοιπόν έχεις τη μαγία να διαδέχης αισθηματικά μυθιστορήματα, σου αναστάει να εκφράσεις έσύ τα αισθήματά μου στην κυρία Ντανκούρ. Είμαι μία γυναίκα της ίδιας νοοτροπίας με δέναν, ρομαντική και αισθηματική.

Αν της μιλούσα εγώ θα έκανα ένα σωρό γκάφες, ενώ έσύ εν ώρα ανάγκης θα μπορούσες να της απαγγέλλεις και στιχάκια! Κι έτσι, αφού την κατακτήσεις για λογαριασμό μου, τότε θα εμφανιστώ εγώ έπί σκηνής για να την παντρευτώ! Πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα έτησι εισόδημα, για βάλω με το νου σου!

Σκηνή δεύτερη

(Στο ίδιο γραφείο μετά την

αναχώρησι του Μωρίς). Ρενέ (μονολογεί).—Τι κου ταίρια να υποσχεθώ σ' αυτόν το προλλό πως θα εκτελέσω την αποστολή του. Πρώτα απ' όλα θα πω ψέμματα, έφ'όσον μου όμολόγησε ο ίδιος ότι την θέλει μόνο και μόνο για την προικία της!... Πρέπει να έπαυσε να προσποιάται. Μα πού τα βρήκε αυτός τα προσόντα; Έπειτα είναι καίριος τώ ρα πού την αγαπά κι' εγώ την κυρία Ντανκούρ! Την 'Ιουλίτσα. Τώρα όμως δεν θα την λέω 'Ιουλίτσα έφ'όσον θα γίνη γυναίκα ένας άλλου... Καί θα διαπραγματευθώ έγω αυτόν τον γάμο! Τόσο το χειρότερο για μένα τόν ήλθιο! Γιατί να μη της μιλήσω ποτέ για δικό μου λογαριασμό; Φάνηκα δειλός, ενώ για τους έξι-νους έχω τόσο θάρρος. Αγαπητέ μου 'Ιουλίτσα, γλυκό όνειρο πού σέβινω, αντίο!...

Σκηνή τρίτη

(Στο κοινό σαλονάκι της κ. Ντανκούρ. Έκείνη καθισμένη σ' ένα τσιθάνι, κουβεντιάζει με τόν Ρενέ Λακλουά πού φαίνεται στενωρνημένος και σέ μεγάλη απηχανία).

ΚΑ ΝΤΑΝΚΟΥΡ.—'Ασφα- λώς κάτι σάς συμβαίνει. Δεν σάς αναγνωρίζω. Έσείς πού συνήθως είσθε τόσο όμιλητικός.

Ρενέ.—Ω, κυρία μου! Κα ΝΤΑΝΚΟΥΡ.—Μην το παίρνετε για κομπλιμέντο. Ξέρω πόσο είμαι ειλικρινής. Σας βεβαιώ λοιπόν ότι η ευχαρίστηση να κουβεντιάσω μαζί σας, όπως οι άλλοι που με περιτομίζουν, μου μιλάει πάντα με λεπτοπληγία.

ΚΑ ΝΤΑΝΚΟΥΡ.—Μην το παίρνετε για κομπλιμέντο. Ξέρω πόσο είμαι ειλικρινής. Σας βεβαιώ λοιπόν ότι η ευχαρίστηση να κουβεντιάσω μαζί σας, όπως οι άλλοι που με περιτομίζουν, μου μιλάει πάντα με λεπτοπληγία.

Ρενέ.—Ξέρεις αγαπητέ Μωρίς, δεν ταίριαζαν καθόλου οι ιδέες μας για τον γάμο!

Μωρίς.—Το ξέρω. Έσύ τον θεωρείς ως ένωση δύο ψυχών! Έπειδή λοιπόν έχεις τη μαγία να διαδέχης αισθηματικά μυθιστορήματα, σου αναστάει να εκφράσεις έσύ τα αισθήματά μου στην κυρία Ντανκούρ. Είμαι μία γυναίκα της ίδιας νοοτροπίας με δέναν, ρομαντική και αισθηματική.

Αν της μιλούσα εγώ θα έκανα ένα σωρό γκάφες, ενώ έσύ εν ώρα ανάγκης θα μπορούσες να της απαγγέλλεις και στιχάκια! Κι έτσι, αφού την κατακτήσεις για λογαριασμό μου, τότε θα εμφανιστώ εγώ έπί σκηνής για να την παντρευτώ! Πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα έτησι εισόδημα, για βάλω με το νου σου!

Σκηνή τέταρτη

(Στο γραφείο του Ρενέ).

Ρενέ (μονολογεί).—Τι εύχυσμένος πού είμαι. 'Ο Μωρίς όμως; Πώς να τού το πω τώρα;

(Μπαίνει ο υπηρέτης και τού παραδίδει ένα γραμμάτιο).

Ρενέ.—Φίλε μου. Μην έπισκεφθής την ΚΑ Ντανκούρ για τού ζήτημα πού σου ανέθεσα. Βρήκα κάτι καλύτερο: Διπλάσιο εισόδημα και έλπίδες μεγάλης κληρονομίας. Θα σέ συμβούλευα να παντρευθής έσύ την ΚΑ Ντανκούρ. Ταριάζεις τόσο. 'Αν θέλεις, αναλαμβάνω εγώ να κάνω τά προεγνά!...

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μιά ευγενική καρδιά

Δραματικό διήγημα

Έκείνο τού μελαγχολικό θροχερό όρνιθό πού έπισκευθό στο δωμάτιό μου τού συμπατριώτη μου έκα και έπάνω, άνοιξε την πόρτα και τόν θρήκα καθισμένον σέ μιά άναμέσση στά χέρια τού...

Λουί! Φώναζε πρόσχαρη. Τι σου συμβαίνει, αγαπητέ μου Λουί; με δαρειά φωνή έκείνος. Έχω...

Μόλις μού μένον μερικόν μήνες ζωής άκόμη... Τό άρνότερο γιά τή ζούσα... Έχω φοματίσθαι καλά...

Έσύ; Έλα δά! Άστειεύσαι; Μακάρι ν' άστειεύσου... Εί- μπόρεσις νά με καταλάβης... Δινακόλυσθαι στόν έαυτό μου, ένα πρός ένα, δλα τόν συμπατόματι τού...

Μακάρι ν' άστειεύσου... Εί- μπόρεσις νά με καταλάβης... Δινακόλυσθαι στόν έαυτό μου, ένα πρός ένα, δλα τόν συμπατόματι τού...

Μακάρι ν' άστειεύσου... Εί- μπόρεσις νά με καταλάβης... Δινακόλυσθαι στόν έαυτό μου, ένα πρός ένα, δλα τόν συμπατόματι τού...

Μακάρι ν' άστειεύσου... Εί- μπόρεσις νά με καταλάβης... Δινακόλυσθαι στόν έαυτό μου, ένα πρός ένα, δλα τόν συμπατόματι τού...

Μακάρι ν' άστειεύσου... Εί- μπόρεσις νά με καταλάβης... Δινακόλυσθαι στόν έαυτό μου, ένα πρός ένα, δλα τόν συμπατόματι τού...

Μακάρι ν' άστειεύσου... Εί- μπόρεσις νά με καταλάβης... Δινακόλυσθαι στόν έαυτό μου, ένα πρός ένα, δλα τόν συμπατόματι τού...

Μακάρι ν' άστειεύσου... Εί- μπόρεσις νά με καταλάβης... Δινακόλυσθαι στόν έαυτό μου, ένα πρός ένα, δλα τόν συμπατόματι τού...

Μακάρι ν' άστειεύσου... Εί- μπόρεσις νά με καταλάβης... Δινακόλυσθαι στόν έαυτό μου, ένα πρός ένα, δλα τόν συμπατόματι τού...

Ο ΟΥΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ Θ. ΣΑΥΡΟΥ

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΠΟ 18ης-24ης Σεπτεμβρίου έχουν ως ακόλουθως:

1) Διά τας υποθέσεις και τας επιχειρήσεις σας: 8-9 π. μ. τού Σαββάτου (18). 4-5.45 1. μ. της Τρίτης (21). 11-12 μεσημέρ. της Παρασκευής (24).

2) Διά τας χρηματικά ζητήματα: 1-3 μ. μ. τού Σαββάτου (18). 11 12 μεσημέρ. της Δευτέρας (20). 4-6 μ. μ. της Πέμπτης (23).

3) Διά τας τυχερά παιχνίδια: 5.30-8 μ. μ. της Δευτέρας (20). 7-10 μ. μ. της Πέμπτης (23).

4) Διά τήν άγοράν λαχείων: 7-8 μ. μ. της Τρίτης (21), 1-3 μ. μ. της Παρασκευής (24).

5) Διά τας αισθηματικές υποθέσεις: 'Ολόκληρο τού άπόγευμα της Κυριακής (19) 4.30-8 μ. μ. της Δευτέρας (20), 8-11 μ. μ. της Πέμπτης (23).

6) Διά γάμους ή άρραβώνας: 5-7.45 μ. μ. της Δευτέρας (20). 5-7 μ. μ. της Παρασκευής (24).

7) Διά τού μέλλον σας: 12-2 μ. μ. της Δευτέρας (20), 4.30-7 μ. μ. της Τετάρτης (22).

ΚΑ ΝΤΑΝΚΟΥΡ.—Μην το παίρνετε για κομπλιμέντο. Ξέρω πόσο είμαι ειλικρινής. Σας βεβαιώ λοιπόν ότι η ευχαρίστηση να κουβεντιάσω μαζί σας, όπως οι άλλοι που με περιτομίζουν, μου μιλάει πάντα με λεπτοπληγία.

ΚΑ ΝΤΑΝΚΟΥΡ.—Μην το παίρνετε για κομπλιμέντο. Ξέρω πόσο είμαι ειλικρινής. Σας βεβαιώ λοιπόν ότι η ευχαρίστηση να κουβεντιάσω μαζί σας, όπως οι άλλοι που με περιτομίζουν, μου μιλάει πάντα με λεπτοπληγία.

Ρενέ.—Ξέρεις αγαπητέ Μωρίς, δεν ταίριαζαν καθόλου οι ιδέες μας για τον γάμο!

Μωρίς.—Το ξέρω. Έσύ τον θεωρείς ως ένωση δύο ψυχών! Έπειδή λοιπόν έχεις τη μαγία να διαδέχης αισθηματικά μυθιστορήματα, σου αναστάει να εκφράσεις έσύ τα αισθήματά μου στην κυρία Ντανκούρ. Είμαι μία γυναίκα της ίδιας νοοτροπίας με δέναν, ρομαντική και αισθηματική.

Αν της μιλούσα εγώ θα έκανα ένα σωρό γκάφες, ενώ έσύ εν ώρα ανάγκης θα μπορούσες να της απαγγέλλεις και στιχάκια! Κι έτσι, αφού την κατακτήσεις για λογαριασμό μου, τότε θα εμφανιστώ εγώ έπί σκηνής για να την παντρευτώ! Πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα έτησι εισόδημα, για βάλω με το νου σου!

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Ο ΟΥΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ Θ. ΣΑΥΡΟΥ

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΠΟ 18ης-24ης Σεπτεμβρίου έχουν ως ακόλουθως:

1) Διά τας υποθέσεις και τας επιχειρήσεις σας: 8-9 π. μ. τού Σαββάτου (18). 4-5.45 1. μ. της Τρίτης (21). 11-12 μεσημέρ. της Παρασκευής (24).

2) Διά τας χρηματικά ζητήματα: 1-3 μ. μ. τού Σαββάτου (18). 11 12 μεσημέρ. της Δευτέρας (20). 4-6 μ. μ. της Πέμπτης (23).

3) Διά τας τυχερά παιχνίδια: 5.30-8 μ. μ. της Δευτέρας (20). 7-10 μ. μ. της Πέμπτης (23).

4) Διά τήν άγοράν λαχείων: 7-8 μ. μ. της Τρίτης (21), 1-3 μ. μ. της Παρασκευής (24).

5) Διά τας αισθηματικές υποθέσεις: 'Ολόκληρο τού άπόγευμα της Κυριακής (19) 4.30-8 μ. μ. της Δευτέρας (20), 8-11 μ. μ. της Πέμπτης (23).

6) Διά γάμους ή άρραβώνας: 5-7.45 μ. μ. της Δευτέρας (20). 5-7 μ. μ. της Παρασκευής (24).

7) Διά τού μέλλον σας: 12-2 μ. μ. της Δευτέρας (20), 4.30-7 μ. μ. της Τετάρτης (22).

ΚΑ ΝΤΑΝΚΟΥΡ.—Μην το παίρνετε για κομπλιμέντο. Ξέρω πόσο είμαι ειλικρινής. Σας βεβαιώ λοιπόν ότι η ευχαρίστηση να κουβεντιάσω μαζί σας, όπως οι άλλοι που με περιτομίζουν, μου μιλάει πάντα με λεπτοπληγία.

ΚΑ ΝΤΑΝΚΟΥΡ.—Μην το παίρνετε για κομπλιμέντο. Ξέρω πόσο είμαι ειλικρινής. Σας βεβαιώ λοιπόν ότι η ευχαρίστηση να κουβεντιάσω μαζί σας, όπως οι άλλοι που με περιτομίζουν, μου μιλάει πάντα με λεπτοπληγία.

Ρενέ.—Ξέρεις αγαπητέ Μωρίς, δεν ταίριαζαν καθόλου οι ιδέες μας για τον γάμο!

Μωρίς.—Το ξέρω. Έσύ τον θεωρείς ως ένωση δύο ψυχών! Έπειδή λοιπόν έχεις τη μαγία να διαδέχης αισθηματικά μυθιστορήματα, σου αναστάει να εκφράσεις έσύ τα αισθήματά μου στην κυρία Ντανκούρ. Είμαι μία γυναίκα της ίδιας νοοτροπίας με δέναν, ρομαντική και αισθηματική.

Αν της μιλούσα εγώ θα έκανα ένα σωρό γκάφες, ενώ έσύ εν ώρα ανάγκης θα μπορούσες να της απαγγέλλεις και στιχάκια! Κι έτσι, αφού την κατακτήσεις για λογαριασμό μου, τότε θα εμφανιστώ εγώ έπί σκηνής για να την παντρευτώ! Πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα έτησι εισόδημα, για βάλω με το νου σου!

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Ο ΟΥΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ Θ. ΣΑΥΡΟΥ

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΠΟ 18ης-24ης Σεπτεμβρίου έχουν ως ακόλουθως:

1) Διά τας υποθέσεις και τας επιχειρήσεις σας: 8-9 π. μ. τού Σαββάτου (18). 4-5.45 1. μ. της Τρίτης (21). 11-12 μεσημέρ. της Παρασκευής (24).

2) Διά τας χρηματικά ζητήματα: 1-3 μ. μ. τού Σαββάτου (18). 11 12 μεσημέρ. της Δευτέρας (20). 4-6 μ. μ. της Πέμπτης (23).

3) Διά τας τυχερά παιχνίδια: 5.30-8 μ. μ. της Δευτέρας (20). 7-10 μ. μ. της Πέμπτης (23).

4) Διά τήν άγοράν λαχείων: 7-8 μ. μ. της Τρίτης (21), 1-3 μ. μ. της Παρασκευής (24).

5) Διά τας αισθηματικές υποθέσεις: 'Ολόκληρο τού άπόγευμα της Κυριακής (19) 4.30-8 μ. μ. της Δευτέρας (20), 8-11 μ. μ. της Πέμπτης (23).

6) Διά γάμους ή άρραβώνας: 5-7.45 μ. μ. της Δευτέρας (20). 5-7 μ. μ. της Παρασκευής (24).

7) Διά τού μέλλον σας: 12-2 μ. μ. της Δευτέρας (20), 4.30-7 μ. μ. της Τετάρτης (22).

ΚΑ ΝΤΑΝΚΟΥΡ.—Μην το παίρνετε για κομπλιμέντο. Ξέρω πόσο είμαι ειλικρινής. Σας βεβαιώ λοιπόν ότι η ευχαρίστηση να κουβεντιάσω μαζί σας, όπως οι άλλοι που με περιτομίζουν, μου μιλάει πάντα με λεπτοπληγία.

ΚΑ ΝΤΑΝΚΟΥΡ.—Μην το παίρνετε για κομπλιμέντο. Ξέρω πόσο είμαι ειλικρινής. Σας βεβαιώ λοιπόν ότι η ευχαρίστηση να κουβεντιάσω μαζί σας, όπως οι άλλοι που με περιτομίζουν, μου μιλάει πάντα με λεπτοπληγία.

Ρενέ.—Ξέρεις αγαπητέ Μωρίς, δεν ταίριαζαν καθόλου οι ιδέες μας για τον γάμο!

Μωρίς.—Το ξέρω. Έσύ τον θεωρείς ως ένωση δύο ψυχών! Έπειδή λοιπόν έχεις τη μαγία να διαδέχης αισθηματικά μυθιστορήματα, σου αναστάει να εκφράσεις έσύ τα αισθήματά μου στην κυρία Ντανκούρ. Είμαι μία γυναίκα της ίδιας νοοτροπίας με δέναν, ρομαντική και αισθηματική.

Αν της μιλούσα εγώ θα έκανα ένα σωρό γκάφες, ενώ έσύ εν ώρα ανάγκης θα μπορούσες να της απαγγέλλεις και στιχάκια! Κι έτσι, αφού την κατακτήσεις για λογαριασμό μου, τότε θα εμφανιστώ εγώ έπί σκηνής για να την παντρευτώ! Πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα έτησι εισόδημα, για βάλω με το νου σου!

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Σ. ΜΠΟΥΣΕΡΙ

Μωρίς.

Ο ΟΥΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ Θ. ΣΑΥΡΟΥ

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΠΟ 18ης-24ης Σεπτεμβρίου έχουν ως ακόλουθως:

1) Διά τας υποθέσεις και τας επιχειρήσεις σας: 8-9 π. μ. τού Σαββάτου (18). 4-5.45 1. μ. της Τρίτης (21). 11-12 μεσημέρ. της Παρασκευής (24).

2) Διά τας χρηματικά ζητήματα: 1-3 μ. μ. τού Σαββάτου (18). 11 12 μεσημέρ. της Δευτέρας (20). 4-6 μ. μ. της Πέμπτης (23).

3) Διά τας τυχερά παιχνίδια: 5.30-8 μ. μ. της Δευτέρας (20). 7-10 μ. μ. της Πέμπτης (23).

4) Διά τήν άγοράν λαχείων: 7-8 μ. μ. της Τρίτης (21), 1-3 μ. μ. της Παρασκευής (24).

5) Διά τας αισθηματικές υποθέσεις: 'Ολόκληρο τού άπόγευμα της Κυριακής (19) 4.30-8 μ. μ. της Δευτέρας (20), 8-11 μ. μ. της Πέμπτης (23).

6) Διά γάμους ή άρραβώνας: 5-7.45 μ. μ. της Δευτέρας (20). 5-7 μ. μ. της Παρασκευής (24).

7) Διά τού μέλλον σας: 12-2 μ. μ. της Δευτέρας (20), 4.30-7 μ. μ. της Τετάρτης (22).

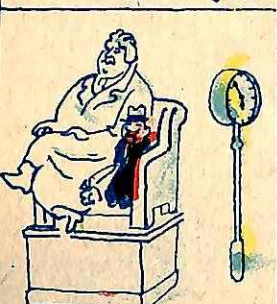
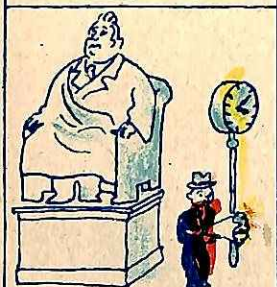
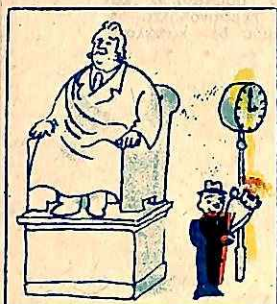
ΚΑ ΝΤΑΝΚΟΥΡ.—Μην το παίρνετε για κομπλιμέντο. Ξέρω πόσο είμαι ειλικρινής. Σας βεβαιώ λοιπόν ότι η ευχαρίστηση να κουβεντιάσω μαζί σας, όπως οι άλλοι που με περιτομίζουν, μου μιλάει πάντα με λεπτοπληγία.

ΚΑ ΝΤΑΝΚΟΥΡ.—Μην το παίρνετε για κομπλιμέντο. Ξέρω πόσο είμαι ειλικρινής. Σας βεβαιώ λοιπόν ότι η ευχαρίστηση να κουβεντιάσω μαζί σας, όπως οι άλλοι που με περιτομίζουν, μου μιλάει πάντα με λεπτοπληγία.

Ρενέ.—Ξέρεις αγαπητέ Μωρίς, δεν ταίριαζαν καθόλου οι ιδέες μας για τον γάμο!

Μωρίς.—Το ξέρω. Έσύ τον θεωρείς ως ένωση δύο ψυχών! Έπειδή λοιπόν έχεις τη μαγία να διαδέχης αισθηματικά μυθιστορήματα, σου αναστάει να εκφράσεις έσύ τα αισθήματά μου στην κυρία Ντανκούρ. Είμαι μία γυναίκα της ίδιας νοοτροπίας με δέναν, ρομαντική και αισθηματική.

Αν της μιλούσα εγώ θα έκανα ένα σωρό γκάφες, ενώ έσύ εν ώρα ανάγκης θα μπορούσες να της απαγγέλλεις και στιχάκια! Κι έτσι, αφού την κατακτήσεις για λο

Όταν εκείνη άρνει
στο ραντεβού της.

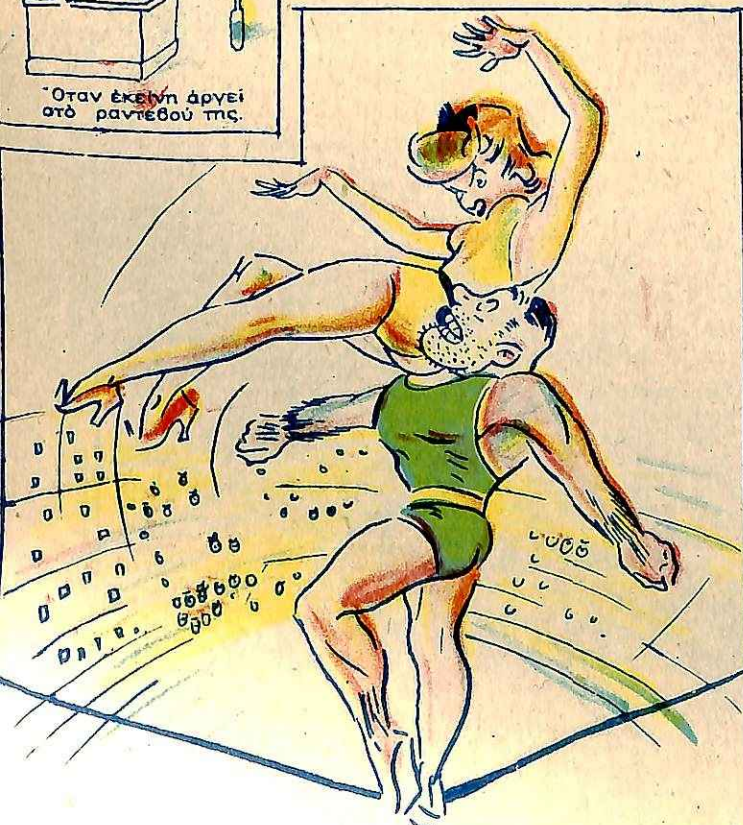
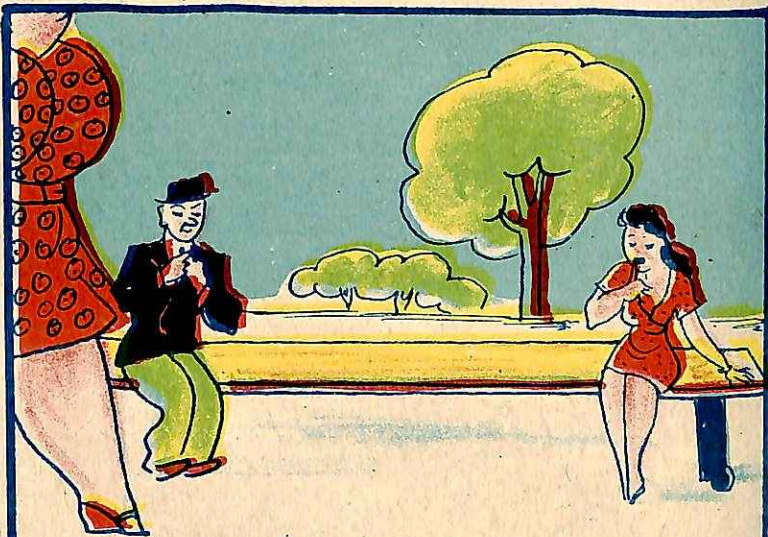
Ο έρωτευμένος οδοντογιάτρος. — Μ' αγα-
πά... δε μ' αγαπά... μ' αγαπά... δε μ' αγαπά...

Όταν ο βιολοντσέλιστας
αγκαλιάζει τη μνηστή του.

— Όταν δεν έχει κανένα
πορτοφόλι να θουπήξω, κλέβω
τον εαυτό του για να μην ξεχνά
την τέχνη του.

— Τι έκανες, εύλογημένε; Πάλι αξύριστος είσαι;

Πώς ενώθηκαν δυο δειλοί έρωτευμένοι